

Cần Thơ, ngày 30/9/81

Kính thưa Thầy,

Con vừa nhận được thư do N gửi đến, con mừng lắm, nhưng sau đó lại buồn ngay vì Thầy bận đi xa không hồi âm được thư con, để con được đọc những dòng chữ của chính Thầy viết, để hình dung được khuôn mặt từ bi thánh thiện của Thầy, và cũng để tưởng tượng được nghe âm thanh giọng nói truyền cảm rung rung, đầy ngập tình thương yêu và cứu giúp.

Xa xôi quá, con không biết làm cách nào để đến được dưới chân Thầy như N, để được thọ lãnh và hấp thụ những lời chỉ dạy quý báu của Thầy. Bây giờ con chỉ lo tu hành tinh tấn, để ước mơ một ngày nào đó sẽ xuất hồn đến đánh lễ Thầy.

Bây giờ con xin Thầy ban cho con lời chỉ giáo, lời dạy đạo, để con noi theo đó hành pháp mau tinh tấn. Thường thường mỗi đêm con ngồi đó độ 2 tiếng đồng hồ, lúc nửa đêm và có hành thêm sáng và tối trước khi đi ngủ, khi có thời giờ rỗi rảnh.

Nhưng sao từ ngày con ăn chay trường đến nay độ hơn 7 tháng nay thì con hành pháp không được tốt như trước, và thường hay đau ốm. Con muốn xin Thầy một lời chỉ bảo là có nên tiếp tục ăn chay trường không?

Có một lúc hình như con bị ngoại nhập như trong bức thư con gửi trước cho Thầy. Nhưng lúc này con thấy tinh tấn hơn nhiều. Con đã vững niềm tin và biết có Thầy, con thấy không còn lo âu, sợ hãi như trước nữa.

Thư Từ Lai Vãng

Lúc nào con cũng cầu mong Thầy ở lại mãi để dìu dắt chúng con tiến nhanh trên đường giải thoát.

Con
H

H. con,

Thầy đã nhận được thư của con đề ngày 30/9/81. Được biết con vẫn khỏe mạnh trong sự tu học và đang học dững tiến tới mọi trở lực trong nội thức của chính con.

Cuộc đời nó đã làm cho chúng ta ngộ phải nhiều vọng động. Đó cũng là bài học của Thượng Đế đã ban cho chúng ta phải học và phải vượt qua. Rốt cuộc cũng phải tự mình phấn đấu và vượt qua mọi trở ngại.

Hiện tại con ăn chay trường, nhưng mà con phải hiểu rằng chay trường cũng phải lựa đầy đủ chất bổ để có thể hỗ trợ cho bản thể tu. Vì sao? Vì chúng ta còn gia đình xây dựng, đời đạo song tu. Nếu không ăn uống đầy đủ thì con người nó bệnh hoạn và yếu ớt, thì cơ thể con không được tráng kiện và giờ công phu nó không được tinh tấn.

Muốn tránh sự động loạn đó, con phải nghiên cứu thực phẩm khi ăn. Không nên ăn bữa bãi như những người đã thường tu ở chùa, chao tương này kia kia nọ.

Không có đủ chất bổ thì con người không thể làm việc được nhiều. Còn ngược lại, chúng ta tu ở đây là phải cho cơ thể mạnh dạn, đầy đủ, thì nó mới thanh nhẹ được, mới vững được. Nhưng mà cái quan trọng là cái Pháp Luân Thường Chuyển.

Con phải làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều, để cho nó đầy đủ trong ngũ tạng. Khi mà thanh điển dồi dào thì cái chuyện ăn có thể bớt được một phần nào. Lúc đó chúng ta ăn nhiều rau thì cũng độ cho cái cơ thể được mạnh dạn, nhưng mà do cái kỳ công tu luyện.

Ý chí của chúng ta là vô cùng bất diệt, phần Hồn của chúng ta là bất diệt. Cho nên, Pháp Luân Thường Chuyển để con hiểu rõ là thanh khí điển hóa sanh vạn vật. Khi con làm Pháp Luân Thường Chuyển đầy đủ là con hưởng được thanh khí điển của Thượng Đế ân ban cho cơ tạng. Cho nên, chúng ta làm đầy đủ, thì cái chuyện ăn uống nó có thể từ từ giảm, thì nó được cái kia thay thế, cái này nó mới giảm được. Còn cái kia chưa thay thế được, mà bắt giảm cái này, thì con người nó suy yếu, khó tu.

Cho nên, các con phải làm Soi Hồn cũng đầy đủ lực lượng. Để chi? Soi Hồn là để chấn động lực gia tăng bộ đầu, rồi cái thanh điển của chư Phật, chư Tiên mới chiếu cho chúng ta. Rồi cái Pháp Luân thường Chuyển đem cái thanh khí điển vô hỗ trợ ngũ tạng, ngũ tạng mới được mạnh khỏe. Ăn ít, nhưng mà vẫn tươi tắn, sáng suốt, không sợ ngoại xâm. Còn trong mình chúng ta yếu, thì ý chí không vững; tướng bậy tướng bạ thì bên ngoài nó có thể xâm nhập. Ý chí chúng ta vững thì

Thư Từ Lai Vãng

chúng ta học dũng, để tiến tới vô cùng. Một kiếp này phải cương quyết đi tới.

Có cơ hội để học hỏi, ở trong cái khổ, cái nghịch cảnh, kích động và phản động đã giáo dục và đem lại cho chúng ta được thanh tịnh ở tương lai. Sau cái khổ là cái Hạnh Phúc. Đức Thích Ca đã đạt thành, Jésus Christ đã đạt thành. Sau cái khổ, sau sự đau đớn là Hạnh Phúc và Thanh tịnh đời đời.

Lịch sử đã cho chúng ta thấy rõ. Con người chịu kham khổ mà biết lập hạnh vì mọi người, thương yêu và xây dựng tình thương và đạo đức. Rốt cuộc được giải tỏa phần trước và lưu thanh tại thế. Vì hành động chúng ta sáng suốt và tâm tư của chúng ta cứu độ vạn linh trong cơ tạng và ảnh hưởng tất cả những cái gì xung quanh chúng ta. Chúng ta từ mọi trạng thái mà kết tập thành một cái thể xác duyên dáng tại thế, thì chúng ta phải hòa tan với mọi trạng thái, chúng ta mới nhập định. Khi định rồi thì từ định giới sắp lên, lúc đó chúng ta mới học hỏi triền miên trong giờ thiền.

Thiền không phải là cần thiền nhiều giờ. Lúc ban đầu thì phải thiền nhiều giờ, lần lần nó sẽ bớt, vì phần điển của con nó thăng hoa lên trên thì học một giờ bằng ở dưới này học 3, 4 giờ. Thì cái phần thanh nhẹ, mắt nhắm mà mê đi, trong mê có tỉnh. Lúc đó con mới thấy rõ rằng: Hồn đi học đạo. Hồn làm chủ thể xác, không phải thể xác làm chủ cái hồn.

Cho nên sự giao cảm linh động của con người nó khác hơn cái xác chết đang nằm ở trong nhà xác. Con phải hiểu rõ điều đó. Hồn là chủ của thể xác thì chúng ta đặt cái chương trình tiến hóa trong cuộc hành hương

dũng tiến và thực hiện bi, trí, dũng cho đến cùng. Không nên vì ngoại cảnh, không nên vì sự đau đớn, mà chúng ta chán ngán giữa cuộc hành hương.

Vì định luật Sanh, Lão, Bệnh, Tử là bài học chúng ta phải học, chúng ta phải vượt qua. Đương nhiên phải chết thể xác này, nhưng mà phần hồn của chúng ta là đời đời bất diệt. Cho nên trong tâm con có thức hồi sinh, luôn luôn phấn đấu trong sự sáng suốt để tiến hóa tới vô cùng. Chúng ta không có bao giờ chết. Thanh tịnh là giải quyết mọi sự nan giải trước mắt và trong nội tâm của chúng ta.

Cho nên con phải cố gắng thực hành cho kỳ được sự thanh tịnh và ôm lấy sự thanh tịnh, để ly khai thể xác trước giờ lâm chung. Đó là điều quan trọng.

Đức Phật đã thành công, vượt qua quý môn quan, tất cả những sự nhiễu động ở trong nội thức và bên ngoài đều giải tỏa một lượt. Lúc đó chúng ta mới thấy rằng pháp môn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định là huyền diệu vô cùng. Nó nằm trong cái khứ trước lưu thanh, giữ lấy mà thực hành. Không nên mơ mộng ảo tưởng và xin cứu độ bất chánh.

Chúng ta lại tiến tới gần chư Phật, chư Tiên mới được cứu rỗi. Chúng ta phải hòa đồng với mọi nơi, mọi giới, thì chúng ta mới nằm trong định luật vay trả rõ rệt.

Vay đạo phải trả đạo. Ở đời vay mà không trả thì không bao giờ xong. Chúng ta vay thì chúng ta phải trả. Nhiều kiếp rồi, kiếp này chúng ta phải thực hiện cho kỳ được để hoàn trả, giải nghiệp và thăng hoa tu

Thư Từ Lai Vãng

tưởng, sống đời đời với đại hồn ở bên trên, sáng suốt vô cùng.

Còn Trời, còn Đất, còn Ta là còn thái bình. Con dòm xem, còn hư không đời đời bất diệt, mảnh đất này có làm gì đi nữa cũng không vượt qua tình thương và đạo đức được.

Con phải nhớ kỹ, Thượng Đế ở trong con và luôn luôn ban bố tình thương cho con. Thầy là con, con là Thầy. Chúng ta sống mãi mãi bất diệt.

Thầy xin tạm dứt lời và chúc con vui khỏe.

Thầy của con
LSH

Cần Thơ, ngày 26/9/81

Cha thương yêu,

Lâu rồi, con không nhận được thư Cha, con nghĩ chắc Cha đang bận rộn rất nhiều nên không có thì giờ riêng, con trẻ vẫn nhớ đến Cha bằng những đêm công phu.

Thưa Cha,

Hôm nay con viết vài hàng gửi đến Cha, trước là hỏi thăm sức khỏe Cha và gia đình vẫn mạnh, sau nữa con có điều thưa hỏi cùng Cha.

Độ này con công phu ít quá, như vậy có ảnh hưởng gì về điển không? Ngày xưa, con ngồi khoảng 2 tiếng, nhưng bây giờ một tiếng ngoài. Có nhiều trạng thái là mọi lần con cắn hai hàm răng lại là lỗ tai bên trái nó đánh cụp cụp, ngay tam tinh đôi khi xoáy nhức, tánh con sửa lần. Ngoài ra, đôi khi ngủ thấy Cha đứng dạy đạo và khuyên con cố gắng công phu. Con nhớ mãi những lời Cha dạy bảo mà cảm thấy xấu hổ, chưa xứng đáng làm con Cha.

Thưa Cha, còn một điều con đang băn loạn trong tâm, xin Cha giải đáp cho con được rõ. Số là bên chồng con và chồng con cứ đòi hỏi con phải sanh thêm một đứa nữa. Vì như Cha đã biết, con có được một cháu trai tên là LV, cháu được 5 tuổi, nên thì giờ công phu của con cũng được rảnh rỗi phần nào. Vì thế con cố gắng giữ không cho có con. Cứ mỗi lần mà kẹt là con tìm mọi cách.

Cha ơi, con buồn quá, vì con tu mà chồng con lại không, thì khó cho con công phu quá. Mỗi lần chồng con đòi hỏi mà con từ chối thì không khí gia đình không được vui, con phải làm sao đây? Lòng con lại không thích có con, vì như thế sẽ mất giờ công phu, mà thời gian bây giờ không cho phép.

Cha thương yêu, xin Cha thương trê, dạy bảo con, để con được yên tâm mà tu hành. Con không xin tất cả những gì của thế gian mà chỉ xin được tu trọn kiếp này. Cha ơi, cứu con. Đó là điều con mong ước.

Thư Từ Lai Vãng

Xin Cha cho con tròn ước nguyện.

*Ơn Cha khắc nguyện ghi tâm
Cho con trọn vẹn âm thầm mà tu
Đêm ngày cố gắng công phu
Dạy cho con trẻ thoát tù thế gian
Điển quang khai mở thiên đàng
Tâm về nguồn cội an Khang đời đời
Đến đây con trẻ dứt lời
Và gửi đến Cha lành yêu thương
Chúc Cha sức khỏe an khang
Ngày mai tiến bước trên đường Cha đi
Tình thương con trẻ khắc ghi
Cho con theo bước đường đi Cha lành
Bây giờ con trẻ thực hành
Đó là hạnh phúc hoàn thành gần Cha*

Kính Cha
Con
TB

TB con,

Cha đã nhận được thư con đề ngày 26/9/81, được biết con đã phát đại nguyện muốn thực hiện công phu cho kỳ được, để đạt tới sự sáng suốt vô cùng tận của phần Hồn, để qui về nguồn cội vô cùng của Thượng Đế. Đó là điều cao quý nhất trong tâm khảm của chính con.

Nhưng hiện tại, con đang lâm vào trong một trường đại học của cả càn khôn vũ trụ là Đời Đạo song tu. Con có chồng, có con, đó cũng là bài học, đó là cuốn kinh vô tự để cho học và cho con tiến. Từ sự kích động và phản động đi tới sự thanh bình, nhiên hậu con mới thấy điển quang là gì. Con mới thấy rõ sự thăng hoa của tâm tư là gì và sự vững mạnh của phần Hồn là gì. Cho nên, con phải cố gắng, nhờ đó mà con học nhần, mà sau cái nhần rồi là con lại được thăng hoa và thực hiện từ bi, cứu độ chúng sanh ở tương lai. Tất cả những hành động gì ở thế gian đều do Thượng Đế an bài, thì con thấy rõ: Không có nghịch lấy gì có thuận?

Chúng ta từ cái nghịch cảnh đến ngày nay chúng ta mới thấy rõ rằng: Cần phải tìm tia sáng tới vô cùng. Thì ý chí con tu mới là chánh tu. Còn thể xác đâu có nghĩa lý gì con. Ở thế gian là một phương tiện tạm bợ để tiến hóa mà thôi.

Người thế gian ham thích về tình dục, nhưng đó cũng là bài học cho tâm linh. Sau sự động chạm rồi chán ngán, muốn trở về với thực chất của chính mình. Cũng như con hiện tại, con đã đụng chạm rồi, lúc nào con là một cô gái thơ ấu, ngày nay con là người mẹ của gia đình, con thấy cần thực hiện tình thương trong thực chất của chính con nhiều hơn. Con phải đặt nền tảng thương yêu vô cùng tận đối với mọi người, mọi nơi, mọi giới.

Chồng con cũng là thầy con, con của con cũng là thầy con, thì con cứ mượn cái nghịch cảnh để cho con tiến. Khi con tiến tới vô cùng thì con phá chấp phá mê. Không vì cái cảnh đó mà chán chê, rồi dẫm ra thoái bộ.

Thư Từ Lai Vãng

Người tu phải dũng tiến và quán thông mọi sự việc. Cứ đi tới mãi mãi vì Hồn làm chủ thể xác, không phải thể xác làm chủ Hồn. Tâm linh con lúc nào cũng hướng thượng. Dù ở chỗ trần tục đi nữa, tâm con cũng vẫn hướng thượng thì mọi sự sẽ giải quyết. Vì chúng ta từ trần mà có. Con hiểu, con đã ra từ bởi cảnh trần; mà ngày nay, từ trần con phải học hết xong cái bài trần của con, con mới tiến trở về thanh.

Cho nên mỗi người tại thế gian, ai cũng phải đều học hỏi cái định luật Sanh Lão Bệnh Tử Khổ. Những bài học này, mỗi người phải học, không có một ai có thể từ chối được. Con đang đi trên hành trình học hỏi của cả càn khôn vũ trụ. Hơi thở và nhịp thở của con cũng do cả càn khôn vũ trụ đã cung ứng, thể xác của con cũng do càn khôn vũ trụ phối hợp và sự sáng suốt của Bên Trên ban bố cho con.

Con có âm thịnh, con có lời than ván, con có lời trách móc và con được thanh tịnh khi con tự giải và tự đạt. Thì đó, con thấy rõ rằng, tất cả đều sống trong bàn tay của Thượng Đế an bài. Mà hơi thở nhẹ nhàng nhất, hạnh phúc nhất trong đời con là cái Pháp Luân Thường Chuyển, và cái hơi thở đó nó chuyển chạy châu thân của con, làm cho đốc mạch con được khai thông, tế bào con được luân chuyển sáng suốt, dũng tiến tới vô cùng, linh hồn con bất diệt thì làm sao con lại có sự lo âu cái chuyện thế gian.

Khi chúng ta đã bước vào lớp thì phải học hết bài, không nên từ chối, phải học. Nhưng mà học bằng một cái dũng chí, ý chí vô cùng của chính mình. Ý chí chúng ta là vô cùng tận. Cho nên phải thực hiện ý chí đó để

tiến tới vô cùng tận. Nên Cha không biết nói gì hơn, mong con học nhẫn để tiến hóa. Nếu con không học nhẫn thì con tu một bước sẽ lùi ba bước. Con có biết công phu mà ngồi lâu hay mau nó cũng tùy thức. Tùy cái luồng điển trên bộ đầu của con. Khi mà luồng điển bộ đầu con được thu nhẹ, được rút lên bộ đầu, thẳng hòa tan với hư không, thì cái vấn đề công phu không thành vấn đề nữa. Nhưng mà vấn đề ý chí của con tiến triển, hòa tan trong mọi trạng thái đó. Còn nếu mà chúng ta cứ chấp cái này nghịch và cho cái kia là thuận, thì không bao giờ có tiến về trung dung thanh điển của định. Nghịch cũng phải vượt qua, mà thuận cũng phải tiến qua, và chúng ta luôn luôn giữ trung dung tiến hóa.

Cho nên cái phương pháp công phu ở đây, Soi Hồn phải ngó ngay giữa chân mày và trung tim bộ đầu, không có xao xuyên bên tay mặt, cũng không xao xuyên bên tay trái. Cương quyết trì chí đạt cho kỳ được sự thanh tịnh của nội thức. Nên con bây giờ, con càng ngày càng tu thì con thấy rõ cái nội thức là quan trọng, cái tâm con thức tỉnh. Con qui về với nội thức con thì tất cả những chuyện xung quanh nhiều động đều phải tiêu tan. Không nghĩa lý gì đối với phần Hồn. Cái phần Hồn của con càng ngày càng sáng suốt, càng thanh nhẹ, càng tha thứ, càng thực hiện Thương Yêu Bi Trí Dũng. Không đứng không bao giờ tiến. Con càng sợ sệt thì con càng kẹt thêm. Con càng đứng tiến con vượt qua, thì không có gì trở ngại đối với con.

Cho nên Thượng Đế luôn luôn an bài cho con càng ngày càng sáng suốt và càng cởi mở. Cho nên con phải cố gắng thực hiện. Chúng ta, mọi người đều được hưởng

Thư Từ Lai Vãng

hồng ân của Thượng Đế. Các con ở trong chỗ được giải nghiệp, thì vật chất đối với con không nghĩa lý gì nữa, nhưng mà chỉ có còn tâm linh. Mà tâm linh con càng dồi dào thì vật chất con vừa gói ghém, vừa đủ sống để lo tu. Mới chứng minh rằng Thượng Đế đang lo cho các con, đang lo cho mọi nơi, mọi giới được có ăn, được ý thức được cái tu và ý thức được rõ cái nghiệp, không tạo nghiệp nữa.

Cho nên con có một cái ý chí thiện lành, con muốn tiến hóa tới vô cùng để giải thoát cứu độ chúng sanh, đó là ý rất đẹp. Nhưng mà con phải nhớ rằng, tất cả phải qua những bài học của định luật đã qui định Sanh, Lão, Bệnh, Tử, Khổ, thì chúng ta phải qua. Con học nhần, học dững vượt qua, đương nhiên con sẽ đạt được thanh điển.

Thầy không biết nói gì hơn, gửi lời về thăm con và gia đình con. Tất cả những người xung quanh của con đều ý thức rõ, nghiệp chúng ta trả được, giải được, và chúng ta phải tự tu tự tiến, cương quyết hành trì bất cứ ở hoàn cảnh nào, bất cứ ở nghịch cảnh nào, chúng ta cũng vượt qua.

Rốt cuộc, mọi người phải lấy Trời làm nhà, và phải lấy Đất làm giường, đối với thể xác; còn phần Hồn của chúng ta là vô cùng tận, bất diệt, cho nên con phải làm việc vô cùng và bất diệt. Không nên dùng thuyết thế gian mà để ngăn cản mức tiến của chính mình.

Các con phải cố gắng tu và thực hiện cho kỳ được cái đại nguyện của chính con. Dù cho tan xương nát thịt, ý chí con cũng vững bền để thăng hoa và tới một nơi sáng suốt vô cùng tận ở tương lai, để cứu độ chúng

sanh. Chúng ta không vì sự thù hiềm, ghét người này, giận người kia mà gây sự chậm trễ tiến hóa của nhân quần. Con phải giữ từ tâm thực hiện cho kỳ được.

Chính gương lành của Cha đã cho con thấy rõ: bao nhiêu nghịch cảnh, bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu sự uất ức, nhưng mà rồi Cha cũng vẫn qua. Đến ngày nay, Cha còn lại gánh nhiều hơn lúc Cha ở bên nhà. Bao nhiêu mọi sự việc đều trút trên đầu của Cha, nhưng mà Cha vẫn bình thân giải đáp và khuyên lơn mọi người thực hiện, và chính Cha phải là người thực hiện trước hết mới ảnh hưởng các con. Cho nên giờ phút hôm nay Cha được một chén cơm ăn, Cha cũng làm rất nhiều. Vay là phải trả.

Cho nên con tu nhiều chừng nào, thì con thấy con đã và đang trả nghiệp tại thế gian. Giờ phút làm việc của Cha, bất chấp, bất cứ giờ phút nào, sức khỏe được một chút, có thể gượng dậy làm được, là Cha làm, không bao giờ từ chối. Cho nên thư từ tràn ngập trên bàn của Cha. Cha đã đi du thuyết khắp các nơi, thì giờ rất eo hẹp, nhưng mà thư từ các con đến quá nhiều, Cha phải tùy thức mà làm việc. Đọc qua để phóng thanh điển cho các con, rồi còn dư giờ, phải phúc đáp thư từ cho các con. Thì tận nhân lực, tri thiên mạng. Việc làm của Cha, của Thượng Đế không bao giờ ngưng, luôn luôn đầy đầy, chính chúng ta chịu làm hay là không đó thôi.

Cho nên, Cha đã thực hiện cái đại nguyện của chính Cha. Các con đã chứng kiến rõ từ hành động một, từ việc làm, lời nói, đến ngày hôm nay đã in sâu trong trí óc của các con cũng như là những lời truyền cảm của Thượng Đế, đã thấu tâm can của các con. Cho nên các

Thư Từ Lai Vãng

con cố gắng giữ lấy đó mà làm niềm tin. Đó là cuộc sống đời đời bất diệt, vô tận của tâm linh của các con. Cha ước mong các con phải noi theo gương lành đó để thực hiện cho kỳ được.

Chúc các con vui khỏe đời đời

Ông Tám của các con
LSH

Bác Tám kính trọng,

Cháu muốn hỏi Bác nhiều điều, bởi vì khi thiên cháu gặp nhiều khó khăn, con người bị khác thường, sau khi tập được 4 tháng. Cháu không có sách Tôi Tâm Đạo, nên phải tập theo trí nhớ. Tới khi này, đầu cháu bị nóng hết khi làm pháp Soi Hồn. Vậy cháu mong Bác trả lời dùm cháu, cho cháu hiểu.

Chị N. cho cháu địa chỉ Bác, cháu gửi kèm kinh này Bác đọc

Kính thư
DQP

Cháu không có tiền nên không mua tem, nếu phạt
mong Bác thông cảm vì cháu không có thân nhân.
Montréal, ngày 23/10/81

Cháu P.,

Ông Tám đã nhận được thư cháu sau khi du thuyết
trên 3 tháng từ Hoa Kỳ trở về. Được biết hiện tại cháu
ở Philippines và đã cố gắng thực hiện phương pháp
công phu. Nhưng cháu không có đầy đủ phương tiện để
giải trí, cho nên bộ đầu của cháu bị nóng.

Tiện đây ông Tám gửi cho cháu một quyển Tội Tầm
Đạo đầy đủ, cháu khoan thiền. Cháu phải đọc tất cả
cuốn sách này, đọc đi đọc lại, đọc nhiều lần, đọc trong
thời gian cháu đang ở trong trại tỵ nạn. Rồi một thời
gian sau, cháu được ổn định, thanh nhẹ, mới là thực
hiện pháp công phu.

Pháp công phu này cháu chỉ có thực hiện pháp Soi
Hồn và nằm làm Chiếu Minh mà thôi (nằm làm hít thở
đó).

Soi Hồn để làm gì? Để cho bộ óc của cháu được tập
trung và khai mở thanh nhẹ trở lại. Nhiên hậu, nằm
làm Chiếu Minh hít thở để cho ngũ tạng được khai
thông, tứ chi được ấm áp và trở lại học được kiên nhẫn
trong lúc chờ đợi đi một nơi khác. Từ từ luyện, cháu sẽ
thành đạt.

Ở đời này, chúng ta giáng lâm xuống thế gian là học
hỏi sự kích động và phản động của ngoại cảnh. Khi con
thức giác được, con hiểu con là do mọi trạng thái mà
có, thì lúc đó con mới có phần thanh điển để hòa tan

Thư Từ Lai Vãng

với mọi trạng thái mà định. Thì lúc đó con mới dễ tiến và dễ học tu.

Còn cái cảnh đời hiện tại nó đang nhồi quả và làm cho con phải học hỏi, bực tức. Nhưng mà sau cái sự bực tức đó là con được tiến hóa. Cho nên con ráng tu.

Bác cảm ơn con đã gửi những lời kính kệ, sấm truyền của những người khác và cho bác được thưởng thức, bác học, rất quý. Cảm ơn cháu rất nhiều. Cháu cố gắng xem lại cuốn sách Tôi Tâm Đạo này rồi con sẽ được mở trí và sáng suốt thêm.

Chúc cháu vui khỏe
Bác
LSH

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên
Tôn

Nam Mô A Di Đà Phật

Nam Mô Vĩ Kiên Phật

Kính tôn sư,

Bạch Thầy,

K., con của Thầy có đôi hàng kính gửi thăm Thầy đầy đủ sức khỏe và cầu chúc Thầy thân tâm an lạc. Còn K. con bên quê nhà cũng mạnh và mập bự.

Kể từ ngày chú LD ý định dẫn chúng con ra đi tìm cuộc sống mới, không ngờ xảy ra bị gạt, mất hết tất cả vốn để làm ăn. Bây giờ con đành bó gối khoanh tay. Con không còn buôn bán hơn nửa năm nay rồi Thầy. Con lo một nỗi, nợ người ta 5 chỉ vàng, giờ không làm gì được nổi để trả nợ.

Một nỗi còn lo thêm nữa, bạn đạo VA gửi quà về cho con hai lần, con lãnh có nặng nợ không Thầy? Nếu của Thầy thì con vô quái ngại, còn thích thú. Thầy nghĩ và lo cho con, sung sướng vô cùng. Còn của bạn đạo, Thầy thấy con đủ sức để thọ hưởng không Thầy? Giờ đây khổ quá cho nên phải nhờ các bạn. Đời con tại sao phũ phàng quá vậy Thầy?

Thầy ơi, chú Đ. bảo với con là Thầy cho phép chú thực hành bài học này mà tại sao giờ đây chú phải đi trốn và bao giờ chú được ra ánh sáng đây Thầy? Còn chú N. bị bắt ở tù.

Bạch Thầy, con xin Thầy giờ này đổi nghề không buôn bán, để tâm thanh tịnh, ráng lo tu. Nhưng ngặt một nỗi, hai đứa con trai của con còn đi học, làm sao đây Thầy? Nếu một mình thân con, thì mỗi ngày con độ một bữa, tu rút để sau này còn lo đại sự, khi Thầy về, để thấy con là đứa con ngoan đạo. Nhưng tính vậy mà không được, vì con còn nợ vật chất và hai con, cho nên con khổ tâm quá, nên viết thư này để được Thầy an ủi bằng vô vi và hữu vi, để với nỗi lo ở tâm hồn của con.

Thầy ơi, phải chi giờ này con được bên cạnh Thầy thì con đâu có khổ như vậy. Đời con bất hạnh, giờ đây con chỉ biết công phu để khuây khỏa tâm hồn.

Thư Từ Lai Vãng

Thầy ơi, mất hết tất cả, chỉ còn có mấy bộ đồ để thay đổi, mà còn bị ăn trộm lén vào lấy hết của hai con hết quần áo. Đời thì chỉ còn chữ Không. Đạo thì lúc này con tiến được lên một bước. Ngồi từ 12 giờ cho đến sáng. Cho chết luôn.

Thầy ơi, lúc này Thầy còn bệnh tim không Thầy? Con cầu chúc Thầy được khỏe mạnh để lo cho càn khôn vũ trụ, chúng sanh và vạn vật muôn loài, trong đó có con nữa.

Hiện giờ Thầy ở đâu? Cho con được biết, để viết thư. Hồn rày nhớ Thầy và mong thư Thầy gửi về cho con.

Luôn đây, má con cũng có đôi lời gửi thăm Thầy và cầu chúc khỏe mạnh. Còn má con bên này cũng rề rề hoài, nay đau mai mạnh. Có hôm có chú Sáu L. đến nhà để giải bệnh cho má.

Thôi, tới đây con xin tạm ngưng, hẹn thư sau.

Kính bái
Con của Thầy, hôn Thầy ngàn cái.
NTK

TB: Chúng con có mua một khu vườn mít ở giữa đường đi Long Hải, mát mẻ. Hiện giờ có bà lão gần 70 tuổi ở đó, bón phân, làm cỏ, để sau này Thầy về lập làng Vô Vi.

Thầy ơi, ngày Thầy về quê nhà, chắc mít mới đơm bông nở nhụy. Bây giờ thì chưa có, mới trồng được vài

năm, nhưng chúng con đặt niềm hy vọng. Vui lắm Thầy, mơ ngày Thầy về , bạn đạo Long Điền ra tiếp Thầy vô khu vườn ấy.

Hiện Thầy ở nơi xứ người, các con cứ nhắc Thầy và tưởng tượng như Thầy ở bên chúng con. Vài tuần chúng con đến đó họp mặt vài người để bàn qua câu chuyện ngày về của Thầy. Thầy Hai T, có một hôm, vào một bữa trưa ở Long Điền, nằm ở vông vườn mít, bạn đó nhẹ cho nên được gặp Thầy đi qua bằng vô vi giữa không trung. Bạn đó reo mừng Thầy và thấy có một đoàn xe đi qua và các trẻ nhỏ vui lắm.

Montréal, ngày 23/10/81

K. con,

Thầy đã nhận được thư con. Thư trước Thầy đã phúc đáp cho con rồi, kế tiếp thư này từ bên Pháp chuyển qua Canada cho Thầy. Thầy đã được đọc và am tường mọi sự việc.

Việc này Thầy đã căn các con trước khi các con hoạt động, nhưng mà rốt cuộc không có một người nào tin nơi sự sáng suốt của Thầy đã chuyển đến các con. Cho nên các con phải lâm nạn. Nhưng mà người tu lâm nạn là điều quý, là bài học để cho thăng hoa mau hơn. Các con phải sạch, giải nghiệp thì các con chỉ vun bồi đúng chí để tiến hóa mà thôi. Chỉ ôm lấy sự sáng suốt dù cho thể xác bị hành hạ, tiêu tan đi nữa, phần linh hồn của chúng con vẫn giữ. Đó là kết thúc trong đường tắt của chu trình tiến hóa. Cũng vì trược, động loạn của các con mà thôi. Cho nên các con phải chấp nhận và để học, để giải tỏa.

Nếu các con biết về thiêng liêng là đời đời bất diệt thì Hồn của các con cũng bất diệt. Còn việc hỗ trợ tại thế gian, trước khi các con chưa đi, Thầy đã an bài và chuyển tất cả những cái gì hàng tháng cho các con được sinh sống để lo tu, nhưng mà các con không thấy cái cảnh sung sướng Bề Trên đã lo cho các con. Ngược lại các con đã làm điều sai quấy, cho nên các con phải gánh vác tất cả những hậu quả, nhưng mà các con đã có căn bản tu hành thì hậu quả đó cũng chẳng có nghĩa lý gì. Chỉ qui nguyên có một ý chí thăng hoa của chính con,

để giải nghiệp tại thế. Không có một người nào ở thế gian này có thể sống vĩnh cửu được.

Tu cho đắc quả Phật cũng phải rời khỏi thế gian và để đi về nơi thanh nhẹ và tiếp tục học hỏi tới vô cùng. Các con đã biết được Thượng Đế thương yêu các con, chư Phật chư Tiên vì các con, thì các con phải hướng thượng và đi về.

Ở VN là một nước được giải nghiệp. Mọi người được giải nghiệp để thanh lọc linh địa tốt đẹp cho tương lai. Người VN sống ở trong khí hậu điều hòa, tốt hơn các nơi trên thế giới.

Hiện tại, Thầy được ở một chỗ, nơi thế gian gọi là văn minh, nhưng mà ngược lại lạc hậu nhất. Đòi hỏi vật chất rất nhiều, ăn ở nếp sống đều bị ràng buộc bởi ngoại cảnh, nhưng mà tâm linh Thầy vẫn luôn luôn lúc nào cũng như ở VN. Thầy đã chịu bao nhiêu sự gian lao, cực khổ. Thầy là người đi trước, đã phải sạch tay như các con, nhưng dũng chí và sự bình tâm tu hành của Thầy vẫn tiến và vẫn giải được.

Ngày hôm nay, Thầy ra đây còn làm việc nhiều hơn bên nhà, làm việc về tâm linh để cứu rỗi mọi người, xóa bỏ tất cả những sự hận thù trong nội thức, để tiến tới sự sáng suốt đời đời bất diệt. Huynh đệ trong quả địa cầu đều thương yêu và xây dựng. Tất cả mọi người chung qui phải giữ lấy phần sáng suốt để trở về với quê xưa chốn cũ và sự thanh nhẹ đời đời bất diệt của phần Hồn, thì chúng ta, không bao giờ chúng ta xa Thượng Đế.

Thư Từ Lai Vãng

Còn Trời, còn Đất, còn Ta là còn thái bình. Thầy đã nhắc nhở các con rất nhiều lần. Các con phải giữ lấy sự thanh nhẹ mà sống trong lẽ sống đương nhiên phải sống. Còn các con, thể xác các con bị hành hạ, bị khổ cực vì sự sống đó là đương nhiên phải làm, phải học và phải tiến về tâm linh. Cơ hội rất quý báu ở linh địa, nhưng mà các con chưa ý thức được rồi bày vẽ đủ thứ. Chú Đ., chú N. cũng vậy, bị kẹt vì luận sai, không thấy rõ Chân Lý.

Cho nên, các con giờ phút này đã biết được Chân Lý bất di bất dịch. Hồn các con bất diệt thì căn nào quả nấy. Nghiệp chùng theo chùng, nghiệp con theo con, nghiệp ta ta giải. Tất cả mới là qui nguyên sự sáng suốt.

Cho nên các con không nên ngồi đây tu mà nghĩ chuyện kia, để động loạn về cái trần trước, mà mỗi người có một cái nhiệm vụ sáng suốt, có một khối óc để tiến hóa. Chính nó phải giải quyết cho nó. Cho nên con không nên bận tâm nữa. Con nên sửa con, nếu con muốn thực hiện đại nguyện của chính con, con phải thực hành để giải thoát, nhiên hậu mới cứu mọi người giải thoát, chứ không phải con bỏ xứ ra đi kêu bằng giải thoát. Giải thoát về tâm linh mới thật sự là giải thoát.

Hiện tại, ở chế độ tự do có ăn, nhưng mà vẫn đắm chìm, nội thức không khai triển nổi. Vì chưa gặp được cảnh khổ, còn vá vúi vật chất, còn câu nệ, còn bận bịu, còn ghen ghét, còn buồn tủi, không bao giờ tiến hóa nổi. Cho nên, không phải ở cái chỗ sung sướng tự do mà được tu tiến dễ dãi, lại càng khó hơn. Cho nên các con được nghiệp và giải, và các con hiểu rõ đường tu là

điều quý nhất trong đời của các con, và các con sẽ tự nâng cao phần Hồn càng ngày càng sáng suốt.

Những món quà của VA gửi qua chẳng qua là khuyến khích của Thầy để ban bố cho các con được hưởng ở quê nhà mà lo tu, nhưng ngược lại, các con đã làm sai hết. Thành ra các con cứ nhận đi. Được cái gì gửi đến hãy nhận lấy mà độ nhứt để lo tu. Tiếp tục đây rồi sẽ có những anh em đạo hữu, tùy khả năng mà đóng góp cho các con, để cho các con có cơ hội tu và chấn chỉnh tinh thần, rồi phải sống với cộng đồng khai triển tốt đẹp. Không nên nghĩ những điều sai lầm mà gặt hái những sự đau khổ, hối hận ở tương lai.

Về phần của Má con, kêu người chỉ niệm Phật mà thôi. Lớn tuổi rồi, phải chuẩn bị trở về với nội thức, trở về với thanh cảnh đời đời bất diệt. Không nên bận bịu việc đời. Tất cả đều là ảo mộng. Luôn cả thể xác đều là giả. Mặt mày tay chân của mọi người đều là giả. Thực chất là một điểm linh quang sáng suốt mà thôi. Cho nên phải giữ lấy điểm sáng suốt đó để thăng hoa. Không nên bận bịu nữa. Không nên chậm trễ nữa. Thực hiện trong thanh tịnh, chấp nhận.

Con đã thấy hình ảnh của Đức Thích Ca bị bao nhiêu sự vày xéo, quấy rầy, nhưng mà Ngài vẫn giữ yên tịnh để thăng hoa. Cũng như Thầy chẳng hạn, ở VN, biết bao nhiêu chuyện, nếu con lâm vào cảnh đó thì con phải lấy cái chậu để hứng nước mắt, nhưng mà Thầy vẫn qua. Chuyện đó không có nghĩa lý gì đến Thầy. Chính các con cũng đã khóc rất nhiều khi Thầy lâm nạn, nhưng mà rồi ý chí của Thầy vẫn vượt qua. Bởi vì còn Trời thì còn ta, còn Trời thì còn sự sanh sống

Thư Từ Lai Vãng

vô cùng tận, sức hồi sinh của chúng ta, cái thức hồi sinh của chúng ta không bao giờ bị diệt.

Con thấy con giết con ruồi, con muỗi, nó chết đi, nhưng mà thức hồi sinh nó vẫn còn. Tăn tăn ti ti, vi trùng nó vẫn tiến hóa. Chứ hỏi các con là con người làm sao lại mất được. Cho nên các con đừng có nghĩ sai lầm, đau khổ vì tiền bạc. Dù tan xương nát thịt, ý chí các con vẫn vun bồi đi trở về sáng suốt và để chuộc lấy tội lỗi của chính mình. Luôn luôn, các con phải cố gắng lo tu để hoàn trả món nợ. Bằng tiền, không trả nổi, các con sẽ trả bằng điển để hỗ trợ cho mọi người được bình an và thức tâm tu luyện. Cửa đời đã thấy rõ trước mắt, nay có mai không. Chuyện đó là đương nhiên phải có. Cho nên người thế gian còn ở trong chỗ tranh chấp và chưa thực hiện nổi tình thương và đạo đức, cho nên có sự gây cản.

Các con phải chấp nhận. Quan Âm Thị Kính cũng đã chấp nhận mới thành đạo, thì các con đã đứng vào trong giai đoạn đó. Không có lời than ván bằng sửa mình để tiến hóa. Thầy nhấn mạnh để cho các con thấy rõ trình độ thăng hoa của chính con và giá trị vô cùng của chính con, để các con ôm lấy món quà đó mà trở về nguồn cội. Chúc các con vui khỏe.

Thầy của các con
LSH

Thư Từ Lai Vãng

Australia, Midway Hotel ngày 28/9/81

Kính gửi ông Tám,

Con nhận được thư gia đình và được biết địa chỉ của ông Tám, nên con vội vã viết thư cho ông Tám.

Lúc này ông Tám ở Canada có được khỏe không? Ông Tám có đi làm chưa? Và việc làm ở đó có dễ chịu không? Ông Tám có đem được gia đình theo không? Ở đó có nhiều người tin tưởng và hưởng ứng đạo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này không?

Riêng con, từ ngày biết được pháp này tới giờ, con cũng rất mừng là mình tìm được một con đường giải thoát cho chính mình.

Con biết được đạo này hồi năm 1976 tháng 11. Con ngồi ở VN được 4 năm, ba má và anh chị em con cũng đều ngồi hết. Gia đình con được vậy là cũng nhờ ba má con giảng giải khuyến khích. Con còn nhớ mãi cái câu mà ba má đã dặn lúc con ra đi, là con có đi qua bến được rồi, thì cũng ráng lo tu hành chớ đừng bao giờ mê đời mà bỏ đạo.

Hồi con ở VN thì con ngồi cũng đỡ lắm. Có khi cũng thấy ánh sáng và điển chạy trên bộ đầu. Và con làm Pháp Luân nằm thì thấy rõ cả mặt và tay chân. Con ngồi trung bình là 1 giờ 30 phút, có bữa khỏe thì được 2 giờ.

Con có biết được nhiều bạn đạo là có người ngồi có mấy tháng mà đã mở bộ đầu rồi. Còn con thì sao lâu quá, nên con ăn lạt, một tháng 20 ngày cho nó đỡ phần trước điển.

Thư Từ Lai Vãng

Nhưng từ lúc con qua đây tới giờ, con công phu rất là bê bết. Điển cũng không có mà ánh sáng cũng không có. Có khi con lại bỏ công phu 2, 3 ngày và ngồi lại thì thấy nhức lưng, mỏi cổ, ngồi không bao lâu lại xả.

Con tự trách mình tại sao lại tệ quá thế. Chắc cũng do nhiều chuyện, một là nhớ nhà, hai là ngày nào cũng ăn thịt cá, ba là đêm nào cũng thức tới 11, 12 giờ, vì thế nên con ngồi mất tiến bộ.

Hiện giờ, con đang ở Hotel với anh em cô cậu con, đi cùng một chuyến đò.

Con cũng nhờ mấy anh em giúp đỡ nên mới đi được, và con nhập chung với family luôn tất cả 6 người, đi qua tới Úc. Vì người chị và anh rể có gia đình, nên tách rời ở Hotel Cap, nên hiện giờ con còn ở với 4 người, nên cũng đỡ cô độc.

Bên Úc này ít đạo Phật lắm. Ở chỗ tiểu bang Victoria chỉ có một cái chùa do người VN mới thiết lập. Mà bạn đạo Pháp Lý thì cũng khó kiếm. Con có gặp duy nhất một người bạn đạo hồi còn ở trại SungheVerya ở Mã Lai, và chừng qua tới bên Úc thì lại đi khác tiểu bang. Con có viết thư cho anh thì anh nói bây giờ bận lắm nên công phu chưa tiến bộ được, nhưng anh quyết không bỏ đạo. Con cũng muốn chỉ lại cho những ai mộ đạo, nhưng không thấy ai hết, vì phần nhiều họ chạy theo đời.

Con kính xin ông Tám có sách công phu PLVVKHHBPP để dịch ra tiếng Anh, để sau này có dịp tiếp xúc với người Úc, con cho họ xem.

Thư Từ Lai Vãng

Con xin chúc ông Tám và gia đình khỏe mạnh và gặp nhiều may mắn. Con xin dừng bút.

Con của ông Tám
LVD

Montréal, ngày 23/10/81

D. con,

Ông Tám đã vui nhận được thư con đề ngày 28/9/81, được biết con đã bình an đến Úc và bước vào cuộc sống mới hiện tại.

Ở đời, người tu thì luôn luôn giữ lấy sự thanh tịnh và bình tâm đứng trước bất cứ nghịch cảnh nào. Nhưng con ra đến đây, con vẫn ý thức được tu là quan trọng, tu là trở về với cảnh thanh tịnh sẵn có của chúng ta, để tiến tới đời đời bất diệt.

Con lại muốn đem cái pháp này đi truyền bá cho người ngoại quốc. Đó là đại nguyện tốt trong nội thức của con. Bây giờ giai đoạn đầu, con phải làm, phải học đầy đủ, rồi khi học trở về, con chỉ Soi Hồn hay làm Chiếu Minh. Hai pháp đó cũng đủ hỗ trợ cho tinh thần con. Rồi lần lượt, con sẽ khôi phục lại những sự nhớ nhung và con ý thức sự nhớ nhung đó là bài học của Thượng Đế đã ban cho con thực hiện tình thương và

Thư Từ Lai Vãng

đạo đức. Có sự nhớ nhung đó, con mới thấy rằng thiêng liêng là quý.

Phần hồn là sáng suốt. Hồn quản lý thể xác chứ không phải thể xác quản lý cái hồn. Cho nên thể xác không nhớ gia đình, mà tâm thức con lại nhớ gia đình. Con thấy rõ cái Hồn con là bất diệt và sáng suốt. Hồn con đang quản lý cái tiểu thiên địa này, đang khai triển cái thể chất này, chung đụng với nhân quần, trong kích động và phản động, nhiên hậu con mới học được Chân Lý.

Cho nên, con được đại phước ở VN và chấp nhận lo tu, còn quý hơn đi ra xứ người. Nhưng mà bây giờ đã lỡ đến đây thì con phải hòa đồng với mọi nơi mọi giới, để con tìm hiểu chiều sâu sáng suốt mà trong 4 năm ròng, con đã thành đạt. Giá trị đó so sánh với giá trị vật chất xa hẵn. Vì rốt cuộc mọi người phải thực hiện trong trong cái bài học Sanh Lão Bệnh Tử Khổ, rồi phải ra đi. Không ai ôm giữ được một vật gì trong mình cả, nhưng mà chỉ giữ lấy phần sáng suốt để tiến hóa.

Cho nên, khi mà con đã ý thức được là con đem sự thanh tịnh hòa đồng với mọi nơi mọi giới, con mới thấy rõ cái thể xác của con hiện tại do mọi trạng thái mà có, thì con phải thực hiện công phu cho nó có trật tự, nhiên hậu con mới hòa tan với mọi trạng thái, thì lúc đó con định. Con định ở giữa chợ, con định ở trong thì giờ kích động, vì nó là con, con là nó.

Ở khắp thế gian này, từ khi con ở VN cho đến lúc con đến Úc, con đâu có xa ông Trời được, con đâu có xa được cái nhịp thở của quả địa cầu. Có nhịp thở của nhân quần, của tất cả côn trùng vạn vật, hít vô thở ra mà có

sự sống. Mà tìm đó là hạnh phúc. Khi hơi thở con nhẹ, con thấy rằng hạnh phúc triền miên trong nội thức của con. Cho nên con phải trở về cái thức Hối Sinh vô cùng sẵn có của chính con, đã có từ lâu.

Con giáng sinh xuống thế, học hỏi để tiến hóa, trở về quê xưa chốn cũ chứ con không làm điều gì mới cả. Cho nên, cái công phu, cái phương pháp công phu là một phương tiện cho con mà thôi.

Còn lập hạnh và ý chí con là điều quan trọng để con trở về nguyên căn nguồn cội của chính con, và con phải thực hiện đại nguyện cứu độ chúng sanh như chư Phật đã thành công, Đức Thích Ca đã thành công.

Đức Thích Ca là có đầy đủ vật chất, tiền của, cung nga mỹ nữ, nhưng mà Ngài cũng phải bỏ ra đi, tìm cái khổ để đạt tới hạnh phúc đời đời. Con đã thấy, nhưng con ở trong khổ thì con muốn chuyển qua cái chỗ sung sướng về vật chất. Nhưng mà coi chừng bị sa lầy trong một thời gian, rồi con sẽ tìm ra giải pháp. Nhưng mà ý chí con biết vun bồi và con phải hòa tan, con thấy Hồn con là bất diệt, luồng điện của con khai thông bất cứ ở nơi nào. Vì trên đầu con có ông Trời, trên đầu con có đấng Cha lành, có hào quang vô cùng tận. Đó là hơi thở sẵn có của con đã chuyển luân lưu ở trong huyết mạch của con và để khai triển khả năng sẵn có của chính con.

Cho nên, càng tu con được gặp những điều khó khăn, nghịch cảnh, nhưng mà rồi đây nó sẽ thuận. Vì khi con mới tới chỗ mới, những cái gì con cũng cảm thấy mới lạ, nhưng mà rốt cuộc qui nguyên cũng chẳng có cái gì lạ.

Thư Từ Lai Vãng

Thanh khí điển hóa sanh vạn vật. Chỗ nào lại không có thanh khí điển? Không có thanh khí điển thì chả có tiền, chả có chi hết. Con thấy chỗ nào cũng có thanh khí điển là có sự sống. Đương nhiên phải có sự sống. Không có chấp ngã, không có chấp chuyện bề ngoài, không có địa vị, nhưng mà chỉ giữ lấy tâm linh mà để tiến hóa mà thôi.

Ngày hôm nay ông Tám ra đến đây, trước khi rời khỏi VN bao nhiêu cảnh khổ, chắc con cũng nghe lại. Kinh tế mới, nơi nào ông Tám cũng đi. Uống nước đục, ông Tám cũng uống, sống hòa đồng với mọi người.

Rồi ngày nay ra đây, ông Tám cũng vẫn gánh vác nhiều hơn ở VN. Ông Tám làm việc tùy khả năng, bất cứ giờ phút nào có thể làm được là ông Tám làm, không có từ chối.

Ông Tám muốn rưới tưới tấm lòng của mọi người, muốn sưởi ấm sự đau khổ của mọi người để cho họ thức giấc và trở về với cảnh đời đời. Sau cái khổ là sự sung sướng vô cùng tận. Để họ tự giải tỏa lấy cái tâm thức buồn tối của chính họ, để họ đi tới con đường sáng lạn. Họ tự xây dựng một cái đường dũng tiến vô cùng để vượt qua những gì ở thế gian cho là trở ngại, cho là thiếu thốn. Khi mà họ trở về với nội thức rồi, chả có gì thiếu thốn, chả có gì trở ngại. Vun bồi sự sáng suốt, điểm linh quang vô cùng tận.

Từ tam thập tam thiên giáng sanh xuống thế, bây giờ con đang ta bà khắp quả địa cầu này để học hỏi mà xây dựng sự thăng hoa của tâm linh. Bước chân con càng đi nhiều, càng học hỏi nhiều. Cho nên con ráng

cố gắng giữ lấy phần sáng suốt và không nên tu ở trong chấp và ở trong mê.

Mình không nên phê phán bất cứ một đạo pháp nào, nhưng mà chỉ lo sửa tâm mình và lập lại trật tự của chính mình để hòa đồng với các nơi các giới, và không nên mê cho cái đó là hay, cái tôi đã thành đạt. Chưa có. Lúc nào chúng ta cũng ở trong chu trình học hỏi tới vô cùng.

Thượng Đế đã làm việc vô cùng không ngừng. Vậy chúng ta làm gì đây? Chúng ta phải làm việc vô cùng mới xứng đáng con Ngài.

Chư Phật chư Tiên cũng vậy, Đức Thích Ca ngồi gốc cây tu, nếu mà Ngài không có ý chí vô cùng thì ngày nay đâu có thành đạo. Mọi người đều ca tụng Ngài. Jésus Christ cũng vậy, không có đổ máu, không chịu sự đau thương, làm sao gặt hái được hạnh phúc đời đời trong nhân gian cũng như ở thiên đàng. Quan Âm cũng vậy. Tất cả những gương lành con đã ôm ấp từ VN ra đến đây, con nên xây dựng trong tâm khảm con, con nên lập bàn thờ ngay trong tâm con, con nên lập chùa miếu trong tâm con để con thuyết giảng cho tâm linh, vạn linh trong cơ tiểu thiên địa này, đồng học đồng tiến, nhiên hậu con mới ảnh hưởng được người khác.

Việc cứu độ, phải sửa mình trước mới cứu độ người khác. Nếu không lập trật tự cho chính mình thì không bao giờ có cơ hội cứu độ người khác. Cho nên con phải giữ những lời ông Tám đã tạm khuyên con và con phải cố gắng thực hiện.

Thư Từ Lai Vãng

Rồi đây con sẽ ngộ nhiều bạn đạo tại Úc. Hiện tại, như những địa chỉ sẽ liệt kê ở sau này, địa chỉ của những bạn đạo ở tại Úc hiện tại để con liên lạc, và ông Tám sẽ gửi bằng cho con và gửi những sách Tôi Tâm Đạo, sách công phu cho con.

Mong rằng con sẽ đạt lại sự thanh tịnh và sẽ vui tươi trong cuộc hành hương hiện tại của chính con.

Chúc con vui khỏe.

Ông Tám của con
LSH

Thư Từ Lai Vãng

Sài Gòn, ngày 9/9/81

Thưa Thầy Vĩ Kiên,

Cơ cộng nghiệp còn nhiều hoạn nạn, từ gia cang bất sum vầy, vợ chồng ngăn cách. Đi đâu cũng lăm tai tiếng trái oan. Tuy vậy lại còn sinh tử mấy phen.

Nghĩ lại lời Thầy tiên tri, lòng tu cũng rắng, nghiệp xét quá nhiều, vưng niềm tin ân xá kỳ III, xin Thầy từ bi, trò vẫn cố tâm tu tịnh. Sao vẫn nhớ mang máng duyên trò Thầy kiếp nao. Chí thì lớn, sức thì yếu. Ôi tủi thẹn lòng mình. Biết tâm sự cùng ai, thì tỏ thê cùng Thầy, những lời sám hối cho linh hồn nhẹ nhàng siêu thoát.

Thầy có viết thư khuyên gì thì ghi địa chỉ: ...

Nhưng ý trò nào dám phiền Thầy đến mức đó. Thầy ơi, xin đừng chấp đệ tử.

TQM

Montréal, ngày 23/10/81

Kính gửi anh M,

Tôi đã nhận được thư của anh đề ngày 9/9/81. Được biết anh vẫn khỏe mạnh và dùng ý chí tu tiến. Đã hiểu rõ cơn cộng nghiệp thì phải có cơn giải nghiệp. Ngày nay được xa gia đình và ly tán những cảnh xum vầy tại thế gian mà mọi người đã ước mơ, mà trong đạo thì khác.

Đạo thì luôn luôn sanh ra bởi một mình, rồi sẽ chết bởi một mình. Tự giải thoát để tiến hóa. Ngày nay có cơ hội giải nghiệp thì giữ lấy cơ hội này. Những tiếng oan trái mà đưa đến chẳng qua chuyện đời mà thôi. Còn nếu thực tâm tu về đạo pháp thì cứ giữ tâm tiến hóa, lo tu tịnh. Không nên chấp ngoại cảnh mà mê lầm bỏ quên nội thức sẵn có của chính mình.

Thức hồi sinh vô cùng bất diệt của mỗi người đều có, nên phải giữ lấy cái thức đó. Đến giờ phút cuối cùng lìa xác, mới thấy rõ rằng: Vô Vi là gì? Vô Vi đã ban ơn cho tất cả mọi người khắp cả càn khôn vũ trụ. Đã dìu dắt tâm linh của mọi người, nhưng mà chẳng có ai biết được giá trị vô cùng tận đó. Cho nên sống trong sự mê lầm đau khổ và tạo lấy sự tằm tối cho chính mình.

Đã nhiều lần cho mọi người tỉnh trí và thấy rõ cơ duyên Trời Phật, tôi đã lập đi lập lại rất nhiều lần: Còn Trời còn Đất còn Ta là còn thái bình. Tại sao người tu không biết ông Trời, không biết Thượng Đế, không biết Đấng Tạo Hóa? Không lý chúng ta có ăn học lại trở nên một người bất hiểu sao? Quên cha quên mẹ, làm sao

tiến tới Phật pháp. Nhiều người chỉ ôm lấy chân Phật và không biết Trời. Đó là đáng tội.

Cho nên Vô Vi luôn luôn chủ trương Đồi Đạo song tu. Tu là lập lại trật tự cho chính mình, tiến tới thanh nhẹ và trở về với căn bản phần Hồn, và thấy rõ ta đã chủ trị thể xác, không phải thể xác chủ trị ta.

Cho nên, còn ý chí mà gom được ý chí là thực chất sáng suốt. Đó là điểm linh quang trở về nguồn cội. Phải ý thức rõ ràng, phải có trật tự. Thế gian còn đặt luật, hướng hồ Trời không luật. Cho nên những người tu luyện đã sai lầm, ôm kinh kệ, đọc kinh kệ, không minh nguyên lý. Cho nên phải lâm vào cái cảnh ô trược, tự chôn vùi lấy tâm linh của chính mình mà không hay. Cho ta là đắc này, đắc kia, đắc nọ. Rốt cuộc không đi đến đâu. Cho nên, những cảnh mà đã thể hiện từ đời qua đạo, chính bản thân của tôi ở tại VN, bao nhiêu chuyện đau khổ dồn dập, tụt tan, kích động hằng ngày, nhưng tâm linh vẫn siêu thoát. Vì ông Trời chưa sập thì chúng ta vẫn còn sống. Đương nhiên có sự sống trong lẽ sống.

Cho nên giờ phút này, anh còn được ý chí hướng thượng và biết được Bề Trên, thì nên qui về nguồn cội. Không có gì có thể đem đi được. Không ôm vợ ôm con đi được, không ôm của cải đi được. Cả mặt mũi tay chân của chúng ta đều là giả, nhưng mà chơn linh chúng ta mới là chánh. Bước hẳn vào điển giới, thực hiện trong điển giới, đời đời bất diệt. Không có súng ống, không có kéo dao nào cắt đứt luồng điển được. Cho nên phải nghiêm chỉnh và bước hẳn vào điển giới. Quên cái thể chất tạm bợ này và dẫn tiến nó về phần hữu dụng. Còn

Thư Từ Lai Vãng

phần vô dụng phải hoàn trả lại thế trước khi chúng ta lìa thân. Mới kêu bằng thức tâm và tiến giải.

Cho nên, người tu đã xem kinh kệ, đã xám hối ăn năn, nhưng mà chưa chịu lập lại trật tự cho chính mình. Trật tự là gì? Từ bộ đầu, ngũ tạng, cơ thể, phải sống trong trật tự, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Mà chúng ta còn không bước vào điển giới để sống trong trật tự đời đời bất diệt, thì làm sao mà tu tịnh, mà tiến hóa được. Hối tịnh là gì? Chấn động lực của bộ đầu phải khai triển tới vô cùng mới kêu bằng tịnh. Còn chúng ta đem sự sáng suốt có được một chút, đi làm thầy thiên hạ, bày biểu người này, bày biểu người kia, người nọ, thì rốt cuộc ai gặt hái sự đau khổ hiện tại? Chính mình.

Cho nên từ hồi nào đến giờ tôi không dám làm Thầy ai. Làm bạn tất cả mọi người, mà phần tôi, tôi phải lo tu, lo sửa, lo lập lại trật tự để ảnh hưởng người khác. Sống trong định luật Sanh lão Bệnh Tử Khổ, tôi phải học và chấp nhận để qua.

Cho nên chuyện khổ tại VN của tôi, tôi không thấy khổ. Mà ra đến đây, việc còn nhiều hơn ở VN, cũng chả thấy khổ, cũng không thấm thía gì. Thượng Đế làm việc còn nhiều hơn chúng ta. Chúng ta ở trong cái chỗ lười biếng chậm trễ, tính từ giờ từ phút, không làm được bao nhiêu, gây sự sân hận cho nội thức, chúc lấy sự đau khổ mà thôi.

Cho nên việc làm của tôi, bất cứ giờ giấc nào, về thiêng liêng làm việc về thiêng liêng, về đời làm việc về đời; giờ phút nào cũng ở trong tinh thần phục vụ, trong cơ tiến hóa Tình Thương và Đạo Đức hiện tại. Tất cả trong cả càn khôn vũ trụ, chỉ có tình thương và

đạo đức là khí giới sắc bén nhất và tồn tại đời đời bất diệt. Cho nên chúng ta là người tu, chúng ta phải biết rõ mọi sự việc và phải trở về với nguyên căn thanh điển mới hầu mong được giải thoát.

Cho nên, hôm nay tôi cũng được cơ hội để gởi đến ít hàng thô sơ trong cái triết lý mà tôi đã tu tịnh và đã đạt được. Ước mong anh cố gắng nghiên cứu và chúng ta sẽ có cơ hội trao đổi nhiều hơn, học hỏi nhiều hơn trong chu trình tiến hóa của cuộc hành hương hiện tại. Chúng ta hiểu chúng ta là con của Thượng Đế, thì tất cả đều sống chung trong một gia đình, chung trong cả càn khôn vũ trụ, chớ không có sự chia rẽ nữa. Thức tâm là ngộ đạo. Mà ôm cái tánh buồn rầu, sân si, hờn giận thì cửa Địa Ngục eo hẹp, nhưng mà phải lấn vô để dành phần sống trong cái chỗ khổ cực. Cho nên phải thức tâm càng sớm càng tốt, càng tinh tảo, quên mình, quên sự ô trược, để trở về với sự thanh cao, nhiên hậu mới ngộ pháp.

Thành thật kính chúc anh vui khỏe.

LSH

Thư Từ Lai Vãng

Bình Hòa, ngày 7/7/81

Kính gửi ông Tám,

Thưa ông Tám, con tên là NTND, hiện đang làm thư ký cho trường phổ thông cấp I, II, Bình Hòa, quận Bình Thạnh.

Con đã thực hành Pháp Lý Vô Vi gần hơn một năm và chưa một lần biết mặt ông Tám. Qua một năm công phu luyện đạo, nhờ sự dẫn dắt tận tình của chú Sáu NVL, con có nhiều tiến bộ, giải bệnh được khoảng 9 phần 10. Về tâm linh, con cũng được biết con là con của chú Sáu L. trong tiền kiếp. Con cố gắng, cố gắng nhiều hơn.

Gần đây con có đọc và đánh máy một số bài thuyết giảng của ông Tám tại các thiền đường ở nước ngoài cho nhóm tu Bình Hòa, khu vực nơi con ở. Con cảm nhớ ông Tám nhiều quá. Con Khóc. Khóc vì tình thương trọn lành của ông Tám, mặc dù chưa một lần gặp mặt. Chỉ cảm luồng điện của ông Tám và con thấy ông Tám một lần, trong lúc thiền định ngoài trời.

Với tất cả tình thương và sự cảm nhớ, con mạnh dạn viết thư gửi ông Tám và mong ông Tám tha thứ vì sự động tâm của con. Con có tập làm thơ, nhưng đôi lúc còn suy nghĩ chưa được tâm không để chép nên bài.

*Công phu con nhớ đến Thầy
Thương Thầy con cố đắp bồi tình thương
Hằng đêm tu tập Vô Vi
Tâm con thanh tịnh trong con có Thầy*

Thư Từ Lai Vãng

Kính ông Tám, với những lời dạy vàng ngọc của ông Tám, con cố gắng làm Pháp Luân thật cặn và sát để hướng thượng và hóa giải những phần động loạn trong con, nó còn tồn tại quá nhiều năm. Con có vài cái động lớn, nhờ ông Tám dạy và dẫn cho con.

Điều thứ nhất là thư ký cho một trường học với số lương kém cỏi, hằng tháng má con phải trợ cấp thêm, con sống một đời sống khá chật vật khó khăn, xin ông Tám cho con một hướng tới.

Thứ nhì, con có người yêu, con có cầu nguyện với ông Tám cho tình yêu giữa con và anh BCT được trọn vẹn và nên tình nghĩa vợ chồng. Như vậy, thưa ông Tám, có trọng trược không? Hiện giờ, con động quá vì con yêu anh ấy nhiều lắm. Con xin ông Tám giúp ý kiến.

Điều thứ ba, xin ông Tám cho con miếng điển để con có đủ lực lượng mua xe đạp làm phương tiện di chuyển.

Điều thứ tư, con có ba người em gái, hai đã đi làm và một còn thất nghiệp.

Thưa ông Tám, khi con xin cho cô em đi học Sư Phạm được chấp thuận, sao con nhớ ông Tám và Cha quá. Con khóc vì không cầm nước mắt được. Thưa thật với ông Tám là 4 chị em con sống từ nhỏ đến lớn bên ông bà nội. Còn cha và mẹ con đã xa nhau và mỗi người đều có gia đình riêng. Chúng con sống thiếu tình thương, bây giờ thì không. Vì trong con có tình thương trọn lành của ông Tám và Thượng Đế.

Thư Từ Lai Vãng

Thưa ông Tám khi con nhớ ông Tám như vậy, con có nghĩ là ông Tám và Cha lo cho cả những đứa em không tu của con phải không?

Cầu mong ông Tám dạy và dẫn dắt con thêm để con được tiến hóa. Kính ông Tám được nhiều nhiều sức khỏe.

Nay kính
Con
NTND

Montréal, ngày 27/10/81

Đ. con,

Ông Tám đã nhận được thư của con đề ngày 7/7/81, được biết con có duyên lành lo tu nhưng cũng gặp nghịch cảnh của đường đời. Nhưng mà nghịch cảnh đó là Thầy của con, giáo dục con và để cho con hiểu nên hay là không nên chấp nhận. Con đường đó nó sẽ dẫn tiến tâm linh cho con.

Sự muốn của con người nhiều khi nó phải bại, không thành. Nhưng mà sau cái bại của đời, nó lại thành nơi đạo. Cho nên chuyện thành bại của đời không cần thiết.

Con cứ giữ tâm linh xây dựng sự sáng suốt của chính con và thức hồi sinh sẵn có của chính con là vô cùng.

Hiện nay, con sống bơ vơ, cũng như không cha mẹ ở một bên, nhưng mà con vẫn có ông Tám và Cha trong con. Con đã ý thức rõ con đường đời đời bất diệt, con nên giữ lấy con đường đó con tiến hóa. Vì phần Hồn đang quản lý thể xác, không phải thể xác đang quản lý phần Hồn. Cho nên con phải giữ phần sáng suốt để tiến tới vô cùng, không nên vấp ngã giữa đường, trong cuộc hành hương.

Cho nên, ông Tám không biết nói gì hơn, con phải cố gắng lo tu, rồi mọi sự việc đâu sẽ vào đấy. Không có gì đáng lo sợ. Ở đời, chuyện đời khổ, chính ông Tám đã dự cuộc và ông Tám đã thí nghiệm. Lấy cái bản thân của ông Tám, thể xác của ông Tám ra thí nghiệm liên tục. Không có ăn cũng không sao, nhưng chỉ có nước uống là được. Vì sao? Vì khi chúng ta biết được, ta sống với đấng Cha lành, sống với ông Trời, thì ông Trời chưa sập, không bao giờ bỏ chúng ta.

Cho nên, tâm linh của con hướng thượng, rồi tình thế sẽ thay đổi. Con sống chật vật, con sống thiếu thốn, nhưng mà con giàu tình thương thì tự nhiên bên trong của con nó phong phú. Nó phong phú, nó giàu có trong nội thức, thì cái chuyện đời nó sẽ chuyển. Con thấy Quan Âm Thị Kính, nghèo hơn con nhiều, khổ hơn con nhiều, bị oan ức hơn con nhiều, nhưng mà Ngài thành đạo, có ăn cũng như không có, Ngài không nghĩ tới vấn đề đó. Nhưng mà rốt cuộc rồi cũng giải quyết. Trong cái cảnh khổ mới đạt được cái hạnh phúc đời đời.

Thư Từ Lai Vãng

Còn con có yêu một người nào ở thế gian, chẳng qua cái duyên điển tái ngộ tại trần gian mà thôi. Nhưng mà con lại có một con đường thoát là tự tu. Con tu là tự giải, thì con nên yêu Thượng Đế nhiều hơn. Để chi? Để sau này con cứu con và cứu cả người yêu. Dù người đó phụ con đi nữa, một ngày nào cái duyên điển con mạnh, thì tự nhiên có thể cứu độ cho những người mà con đã lưu ý.

Cho nên con cố gắng tu, con hướng về điển và con chuyển qua điển giới, không còn sự ỷ lại trong thể chất của bản thể nữa. Nhưng mà bước hẳn vào điển giới là phần Hồn con bất diệt, không có dao kéo nào cắt đứt được hết, nhưng mà chỉ có tình thương và đạo đức mới hòa tan trong tâm thức của chính con. Lúc đó, con lại yêu nhiều hơn. Con yêu cả càn khôn vũ trụ. Con yêu mọi trạng thái vì con đang sống trong cái thể xác của mọi trạng thái kết thành. Cho nên con phải hòa tan trong mọi trạng thái mới là định.

Chú Sáu đã giúp con, dìu tiến con và cho con thấy sự thanh nhẹ của Bề Trên, tiền kiếp của con, thì con phải giữ. Con trở về với nguồn cội sáng suốt thanh nhẹ là quý hơn là con gánh thêm một gánh nữa, tạo nghiệp tại thế.

Ông Tám khuyên con nên dững, giữ vững tâm linh. Cũng như Đức Thích Ca, trong lúc Ngài thiền, Ngài tu, Ngài bị biết bao nhiêu sự khuyến rũ, nhưng Ngài vẫn vững Tâm, Ngài mới thành đạo. Nếu Ngài không vững tâm thì ngày nay không có danh Phật tại thế. Ông Tám sẽ cố gắng gọi đồ cho con, gọi thuốc cho con bán, để con chi dùng. Điều thứ tư, con ráng tu, con đạt được thanh

tĩnh thì tất cả mọi sự việc con sẽ được cứu rỗi. Chỉ có thanh tịnh giải quyết tất cả.

Nếu ông Tám trước kia ở VN không có thanh tịnh thì không có ngày nay được thư từ lai vãng với con. Nhờ sự thanh tịnh và cương quyết của ông Tám không bao giờ bỏ đạo, phải thực hiện cho kỳ được lời hứa “Tử vì Đạo”, thương yêu mọi người, không hận thù, không ghét một ai. Thương yêu những người đã làm sai quấy đối với mình và xây dựng, hy vọng có một ngày nào sẽ xây dựng cho tất cả mọi người được tiến hóa, lập thành một cái thiên đàng tại thế: Tình Thương và Đạo Đức.

Ngày nay, ông Tám có cơ hội chu du khắp thế giới để làm gì? Để nói ra thực chất của mọi người. Mọi người đều có phần Hồn đang quản lý thể xác, thì cái phần Hồn đó mới là đấng Vô Cùng.

Cho nên chúng ta có phần Hồn, có sự sáng suốt, nên giữ lấy sự sáng suốt để giải quyết bất cứ mọi sự việc. Khi mà con thấy rằng nan giải, con phải qui về thanh tịnh. Thanh tịnh rồi mọi việc nó sẽ yên xong.

Con đừng lo đói, đừng lo khổ, rồi mọi sự việc sẽ trở về tốt đẹp với con. Con nên yên trí lo tu. Vì ông Tám đã đi trước và ông Tám đã thực hành cho các con thấy, bất ngại gian lao, tiến trong chu trình tiến hóa sẵn có của chính mình và học hỏi vô cùng, và không kỳ thị một ai. Chỉ xây dựng tình thương và đạo đức dù người đó đối xử với ông Tám xấu cách mấy. Ông Tám không có quyền đối xử xấu với họ, nhưng mà mong họ hồi tâm trở lại tốt đẹp, và họ thấy rõ rằng Thượng Đế đã làm việc nhiều hơn họ, họ nên cố gắng làm việc như Thượng Đế là thế giới đại đồng.

Thư Từ Lai Vãng

Tình thương và đạo đức rất quý giá. Ngày hôm nay, con biết làm người, phần Hồn con trưởng thành. Con thấy con không có cha mẹ, con tủi, nhưng nhờ cái tủi này, nhờ cái cơ hội này, con mới thức tâm con tu. Mà nhờ cơ hội này con mới hiểu Cha Trời nhiều hơn. Con hiểu cái lớn rộng hơn, con hiểu thực chất hơn và con sẽ thấy con nhiều hơn. Con học đúng đi con.

Con khóc với ông Tám, con khóc với đấng Cha lành hơn là khóc với một người eo hẹp. Con nên khóc nhiều với đấng Cha lành để con cứu độ chúng sanh. Con khai triển tâm linh con càng ngày càng lớn rộng. Con yêu tất cả muôn loài vạn vật trong cái ý chí cứu độ, chứ không phải độc tài như yêu một người tại thế. Khi con yêu một người tại thế thì con phải trở nên một cái tánh độc tài và do đó nó làm cho con trì trệ trong phạm vi eo hẹp. Và nếu con nở rộng ra thì cái mức tiến của con mới là thật sự vô cùng bất diệt và hạnh phúc.

Ông Tám sẽ gửi những gì ông Tám có thể gửi về cho con. Chúc con vui khỏe và yên trí lo tu hành.

Ông Tám của con
LSH

Ngày 29/7/81

Kính gửi ông Tám,

Nhận được thư ông Tám, lòng con mừng không sao kể hết. Ôi, bao nhiêu ngày chờ mong, lòng con lo sợ thư không đến tay ông Tám.

Con thật tối dạ, chẳng hiểu được lời ông Tám dạy bảo. Khi thì nghĩ là ông Tám dạy thế này, lúc thì thế nọ, lung tung, và bạn bè bàn loạn xị. Người thì mừng con được ông Tám cho hình, người thì chê ông Tám chưa xứng đáng làm Thầy và nhận con là đệ tử..v..v...

Với con thì vừa mừng vì ông Tám đã nhận được thư và hồi âm, và cũng lo buồn vì chưa thấu đáo lời dạy của ông Tám.

Qua mấy câu thơ, con chẳng biết viết gì đến ông Tám. Vì con nghe ông Tám rất nhiều việc và ít khi được rảnh rang, nên con cố gắng công phu, mong một ngày ông Tám đến thăm con và ban cho con sự sáng suốt, nhẹ nhàng để con tiếp tục trên đường tự tu tự tiến. Và con rất bệnh hoạn, không đau khổ nào hơn là cái bệnh trì kéo dằng dai.

Trước đây gặp ông Tám, nếu con thức tỉnh thì có lẽ ngày giờ này chẳng nhọc lòng ông Tám. Con kính mong ông Tám thấu lòng con.

Con đã đọc qua những lá thư của bạn đạo viết gửi ông Tám với lời lẽ tha thiết, cứ ăn sâu vào lòng con, mà con chẳng dám viết ra vì như thế thì là ăn cắp mất rồi. Con chỉ cầu mong ông Tám thấy điều con hằng cầu nguyện trong lúc công phu là đủ cho con lắm rồi.

Thư Từ Lai Vãng

Lắm lúc con tự hỏi không biết rồi con có được như ý con mong mỗi không. Lá thư viết dài dòng, nhưng rất đầy đủ ý nghĩa. Con cầu nguyện, kính mong ông Tám đừng rầy con.

Con
NTNB

Thư Từ Lai Vãng

Lắm lúc con tự hỏi không biết rồi con có được như ý con mong mỏi không. Lá thư viết dài dòng, nhưng rất đầy đủ ý nghĩa. Con cầu nguyện, kính mong ông Tám đừng rầy con.

Con
NTNB

Montréal, ngày 27/10/81

B. con,

Ông Tám đã nhận được thư con và được biết con đang gặp phải bệnh hoạn dằng dai trong cuộc đời.

Con nên ý thức rõ, tất cả ở trần gian này không ai không có bệnh. Tâm bệnh, thân bệnh, mọi người xuống thế gian chỉ học hỏi và tiến hóa và vì sao mới thấy mình đã mang bệnh? Là vì sự yếu hèn, sợ sệt, thiếu dũng.

Khi con ý thức rõ phần Hồn là chủ thể xác thì con cứ dũng tiến. Không sao hết. Dù cho tan xương nát thịt, dù cho mọi sự đau khổ đến đi nữa, tâm thức con vẫn giữ. Đó là đường lối tiến hóa tới vô cùng. Người tu phải ý thức rõ sự sáng suốt của chúng ta không có ai tiêu diệt nổi. Cho nên con nên dũng để tiến. Chư Phật, chư Tiên đã thành công, cho con thấy rõ rằng chỉ có một điều dũng mà thôi. Quan Thế Âm Thị Kính thành công cũng dũng mà thôi. Thích Ca thành công cũng dũng mà thôi. Jésus Christ thành công cũng dũng mà thôi. Cho nên, khi con hiểu rõ con có phần Hồn, Hồn là chủ thể xác thì lúc nào con cũng phải đặt trong chương trình dũng tiến trong cuộc hành hương hiện tại.

Còn những chuyện ngoài tai dị nghị đó là chuyện trước, trần trước tại thế. Cái chuyện trước thì nó li ti, lẫn lẩn. Lúc nào họ cũng có thể nói đông nói tây, nói đủ thứ. Cái đó là bên ngoài. Còn cái bên trong dũng tiến phát triển của chính con, cái đó là quan trọng.

Mỗi người rồi nó phải trở về với nó. Dù cho nó có khinh thị một người nào và nó có những sự đối xử xấu

Thư Từ Lai Vãng

với ai đi nữa, rốt cuộc nó cũng phải tự ăn năn. Vì nó đang sống trong cái thể chất giới hạn bởi Thượng Đế. Định luật của thể xác của nó là Sanh Lão Bệnh Tử và Khổ. Mọi người phải qua những bài học đó, không thể nào tránh khỏi. Cho nên, dù họ bàn luận đi đâu, bất cứ cái gì đi nữa, cũng không bằng tâm thức của con được ngộ từ giai đoạn một.

Khi con tu, con phải dìm, hiểu con nhiều hơn. Con dìm, hiểu bầu trời, thế giới xung quanh, mỗi người mỗi tánh. Cũng mắt, mũi, tai, miệng giống con, nhưng mà mỗi người mỗi tánh ý khác nhau. Còn riêng con, con sẽ phát triển. Sau những sự kích động đó, đối xử bất chánh với con thì con phải trở lại cảm ơn họ là khác. Tất cả mọi người chê bai con, chê bai những gì con thương yêu, thì con phải cảm ơn họ. Nhờ họ mới đo lường cái tâm của con thanh nhẹ hay là nặng trước.

Nếu con thanh nhẹ thì con có phận sự sửa mình và cứu độ họ. Còn nếu con nặng trước, thì con có quyền chấp họ và hai người đồng kẹt mà thôi. Cho nên, tất cả những sự phê bình ở xung quanh con đều là dẫn tiến con. Những cái hoàn cảnh đau khổ như nghiệp thân con hiện tại cũng dẫn tiến tâm linh con.

Con nhiều khi thao thức nửa đêm, con cũng nghĩ rằng tôi làm con người có ý nghĩa gì? Đến đây làm gì? Rồi sẽ về đâu? Rốt cuộc, những câu hỏi đó là đưa con đi tới lối thoát. Con phải cương quyết giữ vững lập trường, thì thức hời sinh của con không bao giờ bị diệt. Trong chết có sống, trong sống có chết. Cứ việc hời sinh mãi mãi, tiến hóa vô cùng. Thể xác con gồ ghề như thế này, nhưng mà ý chí có một chút xíu mà thôi. Giải quyết

có một khắc là ra đi. Cho nên, người ta nói: Tu nhưt kiếp, ngộ nhưt thời là vậy.

Nên khi con tu, con phải ý thức rõ ràng: Điểm sáng suốt là linh quang hòa hợp với đại linh quang, đại hồn ở Bên Trên. Âm ba của Thượng Đế đang kêu gọi con, tình thương của Cha Trời đã cho con hơi thở. Nhịp thở của con cũng như nhịp thở tất cả nhân loại trong quả địa cầu này. Người da trắng cũng như người da đen, cũng hít vô với thở ra mà thôi, không có làm gì hơn hết.

Cho nên cái khổ, chúng ta mượn cái khổ và nhờ khổ, chúng ta mới thấy rõ hạnh phúc đời đời của Thượng Đế đã ban. Vì chúng ta ly thân không phải sống trong cảnh vật chất nữa. Xuất hồn ly thân là sống với cảnh điển quang đời đời bất diệt.

Con tu theo cái phương pháp công phu hiện tại là thực hiện khai triển khứ trước lưu thanh. Thanh là Điển, điển hòa với điển mới dần giải đi lên, là con sống trong thể xác này nhưng ngoài thể xác này vẫn còn một điển thân. Con mới thấy rõ rằng đời đời bất diệt.

Con nên cố gắng giữ lấy niềm tin lấy con. Con tin nơi khả năng con có thể khai triển tới vô cùng. Vì con sanh ra bởi một mình rồi con sẽ phải bị chết bởi một mình. Nếu con không quyết định một con đường đi của chính con thì không bao giờ con đến được. Không có ai giúp con bằng con tự cải tiến lấy đời sống của con.

Tâm linh của con là quan trọng. Giữ lấy tâm linh để tiến hóa. Không nên bỏ tâm linh và chạy theo những sự động loạn, thì tự gây lấy sự đau khổ cho chính mình mà thôi. Đó là nghiệp đó con. Cố gắng thực hiện, hướng

Thư Từ Lai Vãng

thượng, con mới thấy rõ tất cả cần khôn vũ trụ đều sống trong nhịp thở, cũng như con đã và đang sống. Rõ ràng, côn trùng vạn vật cũng là nhờ thanh khí điển mà sống.

Bây giờ con đang sống với thanh khí điển, mà nếu thanh khí điển con càng ngày càng dồi dào trong tâm thức, trong ngũ tạng của con, thì con thấy được thanh nhẹ và vui tươi. Đó là món quà quý của Thượng Đế đã ân ban cho nhân loại, nếu nhân loại chịu mở cửa thì được nhận lấy món quà vô giá đó. Con cố gắng thực hành rồi sẽ đi đến. Tất cả những gì con thắc mắc sẽ được giải quyết trong nội thức của con.

Ông Tám không biết nói gì hơn chúc con vui khỏe. Rồi đây, lần lượt con sẽ nhận chút đỉnh quà do ông Tám gửi cho con, để con trang trải hàng ngày.

Chúc con vui khỏe.

Ông Tám của con
LSH

TP HCM, ngày 22/7/81

Kính gửi ông Tám,

Hôm nay, con mạo muội viết thư cho ông Tám để nhờ chỉ bảo vài điều cần thiết.

Trước hết, năm vừa qua, con đã được ông N chỉ cách thiền là tập trung tất cả ở Hà Đào Thành, và khi thờ Pháp Luân ngồi thì nói: đây rún, đây ngực, tung lên bộ đầu, ý chí vô cùng tận. Con xin ông Tám cho biết làm như vậy có đúng không hay là cứ thiền như cũ; và khi niệm thì chỉ niệm danh Cha ba lần hay niệm như thế nào?

Mẹ con tên là VTH, vì lo sanh kế mà sanh ra nóng nảy, buồn bực. Gia đình con, trừ mẹ con không chịu ăn chay, ngoài ra đều ăn chay hai năm nay. Riêng con, phải ăn mặn, nửa mặn, nay vì bệnh. Và mỗi lần khuyên mẹ con nên thiền thì mẹ con lại bực bội la rầy. Xin ông Tám chỉ dạy phải làm thế nào đối với mẹ con.

Sau cùng, con có một vấn đề khó xử. Hiện con đang thi vào đại học, ngành Hóa, nhưng có người bảo rằng sau này con sẽ bị tật do nổ phòng thí nghiệm. Con và gia đình rất lo sợ, nhưng con vẫn muốn học, và nếu thi đậu, con sẽ cố gắng học tập để sau này giúp ích đất nước.

Xin ông Tám chỉ dạy cho con phải làm thế nào. Xin ông Tám trả lời càng sớm càng tốt. Vì nếu thi đậu, con sẽ phải quyết định con đường đi của mình. Con xin ông Tám thứ lỗi vì đã hỏi về việc đời làm ông Tám bận tâm.

Còn vấn đề nữa là nhà con quá ẩm thấp, nên khi thờ Pháp Luân gặp trở ngại, việc này có hại đến sức khỏe không? Xin ông Tám cho biết.

Kính thư

H.O.

Montréal, ngày 27/10/81

O. con,

Ông Tám đã nhận được thư con đề ngày 27/7/81. Được biết con đã thực tập pháp thiền theo lời chú N dạy thì cũng đúng, không sao. Vì ý chí chúng ta luôn luôn là vô cùng. Cứ đưa lên đi, không sao. Vì phần Hồn chúng ta bất diệt và vô cùng. Con cứ thực hiện, không sao.

Còn vấn đề ở gia đình, má con buồn bực vì thương yêu các con và lo sanh kế cho gia đình, gặp phải những trở ngại của mặt tiền xã hội, thì luôn luôn làm người mẹ phải gặp những cảnh bực bội đó. Nhưng mà sau sự bực bội đó rồi lần lần sẽ đưa má thức giấc. Má hiểu rằng có la cho cách mấy đi nữa rồi nó cũng tiến, cũng phải tự mình lo liệu và để thực hiện cái tình thương và đạo đức giữa mẹ và con.

Cho nên tình thương của mẹ, của con là bao la vô cùng. Mẹ thương con vô cùng, không bao giờ bỏ con. Vì các con, mẹ con mới nóng tánh, vì các con, mẹ con mới bực bội. Cho nên, lần lần đây rồi mẹ con hiểu được, thấy rằng: Còn Trời, còn Đất, còn Ta là còn thái bình, còn tình thương và đạo đức. Mẹ con đã sống trong thanh khí của Trời Đất, hơi thở cũng như tất cả muôn loài vạn vật trên quả địa cầu này. Ai ai cũng chỉ hít vô và thở ra để sống mà thôi. Nhưng mà nghịch cảnh là do tánh mà thôi.

Cho nên, một ngày nào đó, mẹ thức giấc được, mẹ là đại diện Quan Âm, mẹ là đại diện Đức Mẹ, mẹ là đại

diện thực thi tình thương đối với các con và muôn loài vạn vật tại thế, lúc đó mẹ con sẽ đổi tánh và sẽ tu sau.

Hiện tại con học, trình độ đi đến đâu thì Bè Trên ban ơn sự sáng suốt đến đó, con cứ việc học. Con không nên nghe những người nói những chuyện chưa xảy đến. Con quyết chí con tu là con xây dựng đấng tiến tới vô cùng, thì cái chuyện chết chóc, bệnh tật không nghĩa lý gì đối với con, nhưng mà sự thành tựu để cứu đời theo đại nguyện của con, đó là điều cần thiết. Cho nên, con cứ cố gắng đi tới, học cho đến nơi đến chốn.

Còn về chỗ làm Pháp Luân, ý chí con nghĩ trên bộ đầu thì làm Pháp Luân ở đâu cũng được, không sao, trừ chỗ hôi thối mà thôi.

Con hỏi việc này là việc đời, mà trong đời có đạo đó con. Đường con đi trong cuộc hành hương có trở ngại, con mới thấy rằng con có dũng chí để tiến hóa. Có nghịch cảnh con mới thấy rằng con đã tự lướt qua được. Cho nên không sao đâu. Có điều gì thắc mắc, cứ viết thư hỏi ông Tám.

Rất tiếc ông Tám lúc này phải chu du khắp thế giới để nói chuyện Đạo, thực tâm mọi người, để người ta hiểu vị trí của chính mình và trở về với thực chất của chính mình là: Hồn chủ trị thể xác, không phải thể xác quản lý cái Hồn. Cho nên, mọi người đã được gặp qua ông Tám đều thức giác và an vui sống với Cha Trời. Vì Trời chưa sập thì tâm ta vẫn tồn tại. Trời sập mới là giựt tâm linh của chúng ta. Cho nên hiểu được: Còn Trời, còn Đất, còn Ta là còn thái bình.

Thư Từ Lai Vãng

Cho nên, phải thực hiện Tình Thương và Đạo Đức. Cái điều quan trọng mọi người khẩn khít với nhau, thương yêu xóa bỏ hận thù để tiến tới con đường xây dựng tương lai của nhân loại tốt đẹp.

Ông Tám chúc con vui khỏe.

Ông Tám của con
LSH

Dưới đây là lá thư của ông NXL từ trong trại cải tạo gửi về:

Huynh trưởng kính mến,

Mùa thu năm nay, tình hình trở nên quang đặng. Tôi vừa nhận được thư nhà, theo đó, được đọc thư huynh trưởng từ xa gửi về. Lời lẽ thâm trầm, nhân hậu làm cho tôi vô cùng phấn khởi và cảm kích.

Đối với huynh trưởng, người đã quán triệt thể đạo nhân tâm, hiểu người biết mình, tôi chẳng cần phải phân tích dài dòng. Lúc nào và cho đến bao giờ, tôi cũng nhìn theo ông Tư và huynh trưởng, gương sáng soi rọi cho tôi, sửa lỗi tu thân cho đến tận thiện tận mỹ.

Qua trên 6 năm rồi, hằng ngày hằng đêm, từng giờ từng phút, trên bước đoạn trường, trên đường khổ

hạnh, tôi không lơ học hỏi và rèn luyện. Càng học hỏi, rèn luyện, càng thấy giảm đi sự nhỏ nhen ngu dốt, tối tăm và trọng trước. Quyết chí phải làm sao phá vỡ vô minh, hòa đồng Tạo Hóa, thể hiện tình thương cao trọng của đấng Cha lành.

Nếu chỉ luận theo thường tình, nhìn theo phàm tánh, ai cũng thấy rằng mình đau khổ, mất mát quá nhiều sau cuộc biến thiên khủng khiếp. Tuy nhiên, trái lại, người học đạo, tâm linh tự giác, chẳng lấy gì làm nao núng, quái ngại, lại còn cho rằng: Xử thế nhược đại mệnh, hồn phi lao thiệt sức. Người thấy xa hơn thì cho rằng: Hóa công chí thiện cầm cân, công bình thưởng phạt mà trí dân không tưởng, hoặc giả nếu muốn củng cố đức tin, giữ mình tinh tấn thì cho rằng:

*Muốn bước khổ đặng tìm lý đạo
Có gian nguy mới thạo việc đời*

Huynh trưởng à, nghĩ lại trên 6 năm đoạn trường mà cả gia đình tôi phải gánh chịu, thật không bút mực nào tả cho hết. Nhưng biết đâu, khi so sánh với ngàn muôn hoàn cảnh khác trong cộng nghiệp, gia đình tôi còn hưởng rất nhiều hồng phúc thiên ân. Vậy càng phải bằng lòng và tỏ ra xứng đáng hơn, phải thế không Huynh trưởng? “Lửa thử vàng, gian nan thử sức”. Có một điều làm cho tôi có hối hận là trước kia được kề cận ông Tư, theo chân huynh trưởng mà lòng phàm chưa dứt, nhân dục đầy đầy. Bởi vậy cho nên học không minh, tu không tiến. Nghĩ lại càng thêm tủi thẹn, tự trách.

Thư Từ Lai Vãng

Lúc ông Tư sắp bỏ xác, người thường phóng điện gọi tôi lại bên giường dặn dò, tha thiết như một người Cha già sắp già biệt con. Tôi ngu quá, trơ tráo tráo nên không cảm thông được với tình thương cao quý của người.

Ông Tư nói rằng:” Nay ông Phủ à, ít ngày nữa đây, tôi sẽ rảnh rang khôe khoắn lắm, ông Phủ có gì thắc mắc trong lòng cứ việc hỏi đi, tôi nói hết cho, kéo sau này khó gặp tôi. Hay là đem cái máy ghi âm đến đây, tôi nói cho mà ghi âm”.

Ông Tư bảo tôi lấy rượu trắng phun khắp mình để tẩy gôi cho người và ân cần căn dặn rằng:” Kinh sách ông in ra, bao nhiêu đó đủ rồi, cứ y theo đó mà tu luyện, đừng đi tìm đâu nữa cho mất công. Tôi già, trên 80 tuổi, nói với bạn chơn thành, không sai lời đâu. Nếu nói sai, làm cho các bạn sai lạc mất công, mất thì giờ, tôi có lỗi”. Pháp lý đang thời kỳ ương hột, lúc đó, tôi ngu muội, tối tăm, chẳng biết hỏi gì. Tôi có mua sẵn một cái máy ghi âm, nhưng thấy ông Tư đau yếu, mệt nhọc, trong lòng ái ngại sợ làm phiền Người.

Trước khi ông Tư qua đời, giờ phút chót trong đêm khuya, Người kêu thầy Hai lấy giấy mực và biên mấy lời dặn dò tôi phút sau cùng, trước khi già biệt cõi trần. Đại ý người khuyên tôi giữ chơn truyền, năng tu luyện, đừng bỏ qua rất uống.

Đến nay, thời gian trôi qua trên 15 năm, sự việc ấy nhắc lại vẫn như còn mới mẻ trong lòng tôi. Càng nhắc tới, tôi càng cảm xúc rơi lệ, thương nhớ vô cùng. Tôi tự trách sao lúc đó ngu muội, không hiểu gì về lời trần trối của Cha già. Đáng lẽ là phải rót rượu làm lễ tạ ơn

Người cho trọn đạo môn đồ, đối với bậc tổ sư khả kính. Tôi thiếu sót điều đó, nay vẫn còn hối hận.

Lúc còn ở ngoài Bắc, tôi và P. mỗi khi gặp nhau đều nhắc nhớ tới ông Tư và ông Tám. Không gì phấn khởi và thích thú cho bằng. Có lẽ nhờ thần giao cách cảm, tôi thường gặp Huynh trưởng trong giấc mơ. Theo dõi bước đường của Huynh trưởng từng giai đoạn.

Tôi rất vui mừng được biết hiện nay gia đình Huynh trưởng được vui sống trong cảnh đoàn tụ. Luôn tiện xin chia vui cùng Huynh trưởng và bà Tám đã làm lễ vu qui cho cháu Tuyết, và mừng cho cháu được đẹp duyên cầm sắc.

Riêng tôi, lúc nào cũng vẫn tinh tấn trau luyện tinh thần, mở mang trí tuệ, chờ ngày dứt nạn, trở về sum họp với gia đình, tiếp tục lo phận sự và công quả. Rất mong ông Tư và ông Tám dìu dắt tôi mau xuất thân về tới Phật, đó là nguyện vọng duy nhất của tôi. Nếu Huynh trưởng có gặp ông Tư, xin chuyển lời chúng tôi kính lạy Cha già và mong được tái ngộ mãi mãi không còn ngăn cách nữa.

Trước đây, tôi có viết thư cho Huynh trưởng rất thường, chẳng biết thư có chuyển được đến tay hay không mà bật tin hồi đáp một dạo khá lâu. Tôi tiếp tục viết, diễn hóa thanh đạo, văn thi không tuyệt tác song tâm tình đạo đức vẫn luôn luôn khẩn khít, chơn thành và trung hậu. Chẳng những đối với bậc Thầy Tổ mà còn đối với bạn đạo các nơi.

Trên bước đường vân du đây đó, Huynh trưởng cho tôi gửi lời thăm các bạn đạo, nhất là cụ T., TQT cùng

Thư Từ Lai Vãng

những người trước đây đã có duyên cùng Pháp Lý như NPY, LVS v..v.. Mỗi lần nhà tôi lên thăm, tôi đều hỏi thăm tin tức của Huỳnh trưởng.

Gia cảnh chúng tôi, như Huỳnh trưởng biết, vẫn còn nhiều khó khăn gian khổ, nhưng tôi tin rằng hết cơn bi cực, sẽ tới hồi thối lai, và thời kỳ đó không còn xa lắm.

Trước khi ngừng viết, tôi trân trọng kính chúc Huỳnh trưởng thân tâm an lạc, trí đạo toàn năng. Bà Tám cùng bửu quyến đặng an vui hạnh phúc.

Nay kính thơ

Ngày 30/8/81

NXL

TB: Nếu có chụp ảnh màu, xin Huỳnh trưởng gửi về tặng chúng tôi xem cho vui. Xin Huỳnh trưởng lưu ý dìu dắt và khuyên nhủ cháu T, vì xa gia đình, mà thiếu thốn tình thương và lời gia huấn.

*Tôi nhớ Thầy tôi lúc ở gần
Thường hay khuyên bảo chữ tu thân
Người rằng: "Pháp lý đang ương hột
Tu đúng đường tu chẳng mất phần"
Phần ai thì phải nấy lo
Đạo lành không thể riêng cho người nào
Ai tu cũng phải luyện trau
Đúng đường, đúng lối làm sao không thành
Tu là khổ trực lưu thanh
Luyện hồn chế phách cho rành âm dương*

Tu là mở cửa thiên đường
Linh hồn thoát tục thuận dương trở về
Tu là tự giác phá mê
Nhìn ra kiếp tạm không hề tham sân
Tu là định trí an thần
Không mê sắc tướng quên thân Bồ Đề
Chữ tu xét nét chỉnh tề
Đâu là ánh sáng không hề mất đi
Đâu là điển pháp Mâu Ni
Đời người trăm tuổi còn gì quý hơn
Đâu là cao sĩ hiền hơn
Tự mình phát hiện tiếng đờn Vô Vi
Đâu là cửa Phật qui y
Bỏ đời giả tạm mà đi lên Trời
.....
Ở trong tứ khổ ai người chơn hơn
Lời Thầy phân tách thiệt hơn
Đạo lành tự ngộ là ơn vô cùng
Tu hành cho trọn thủy chung.

Montréal, ngày 10/11/81

Kính gửi anh L.

Thư anh đã đến tay tôi
Biết anh vui vẻ đứng ngồi vẫn tu
Sửa mình tiến hóa đẹp ngu
Rõ đời mình đạo thân từ nơi nơi
Đi đâu vượt khỏi ý Trời

Thư Từ Lai Vãng

Trong đời có Đạo rõ nơi an toàn
Chẳng còn khen tặng quý sang
Nơi nào cũng vậy cũng đang sửa tâm
Chẳng còn động loạn sai lầm
Người tu lâm nạn đứng đàng thẳng hoa
Tình Trời mình cảm chẳng xa
Chung hòa muôn loại lập đà tiến thân
Dù cho nghìn dặm khó khăn
Trong ta vẫn giữ cơ tàng cảm giao
Chẳng còn phân sắc chia màu
Tâm tư sáng suốt khổ đau chẳng còn
Việt Nam học hỏi vuông tròn
Đường mòn chư Phật vẫn còn tro tro
Mấy ai đã hiểu thiên cơ
Người tu giải nghiệp thờ ơ chẳng còn
Tâm thời tụng niệm véo von
Nơi nào cũng đạt chẳng còn si mê
Bình tâm thức giác trở về
Quê xưa nguồn cội muôn bề yên vui
Thực hành giao cảm rèn trui
Tâm vô quái ngại hưởng mùi đạo tâm
Lấy không làm đích chẳng làm
Trầm luân tiến hóa tự tâm đến nơi
Lời vàng tiếng ngọc của Trời
Dạy cho hiểu đạo mở lời cảm giao
Cộng đồng hít thở nhiệm màu
Mắt tai mũi miệng đối đầu dạy tu
Biết mình thức giác rõ ngu
Tiên đồng tiên nữ trong tù bước ra
Xác thân giả tạo học hòa
Học thanh học trực học qua cảnh đời
Khuyên người làm lạc ai ơi

Trong không mà có giữ đời làm chi?
Trở về thiên cảnh nhớ ghi
Tay không an giấc ta thì an tâm
Nhớ anh, nhớ Phấn vẫn tầm
Điểm thanh giao cảm mở tầng cảm giao
Huynh huynh đệ đệ cùng nhau
Đọc thơ mình giải trước sau một lòng
Học tu giao cảm thiên tòng
Chẳng còn bận rộn tâm lòng trước ô
Sửa mình tự đạt hư vô
Thương yêu người đạo nơi mô cũng hòa
Chẳng còn nghìn dặm cách xa
Bầu Trời quang đấng tự hòa gặp nhau
Duyên Trời sắp đặt trước sau
Nay đây mai đó đổi trao chơn tình
Một mình gánh vác giải mình
Tâm linh sống động công trình Trời ban
Huynh huynh đệ đệ luận bàn
Thương yêu vô tận mở màn cảm giao
Cùng chung kẻ trước người sau
Đâu đâu cũng phải học mau học hòa
Xuân Thành khó gặp ở xa
Tôi nơi xứ lạnh, cháu đà ấm êm
Ước mong tái ngộ tạo niềm
Nhắc cho cháu hiểu ngày đêm tu hành
Thư quà tiếp tục viếng anh
Cộng đồng Trời Phật vẫn dành chỗ tu
Chúc anh an tọa vượt mù
Lấy không làm đích trùng tu thiên đàng.

Kính thư
LSH

Thư Từ Lai Vãng

Kính thưa ông Tám,

Nay đã lâu quá, con không gặp ông Tám, chắc ông Tám không nhớ con. Trước đây có hai lần, anh Ba con, T, dẫn con đến nhà ông Tám châm cứu và con thường gặp ông Tám ở Thiền Đường HVE. Con lấy làm sung sướng khi biết ông Tám ra đi vì nhân loại, nhưng con hơi buồn vì không gặp ông Tám nữa.

Ông Tám ơi, ông Tám có trở về VN nữa hay không? Con ước mong sau này gặp được ông Tám và được sống gần ông Tám luôn.

Kính thưa ông Tám, con có nhiều điều thắc mắc về đạo, con xin được liệt kê những điểm thắc mắc dưới đây, nhờ ông Tám giải đáp:

Điều thứ nhất, tại sao hôm nào con công phu tinh tấn, pháp luân nằm nhiều lần trong ngày, cơ thể con bị mất máu, ăn không tiêu, tim đập yếu. Con niệm danh Cha, nghe đau nhói dưới bụng, bị bón, tối tắm, động loạn nhiều.

Điều thứ nhì, con niệm danh Cha, nghe điển rút lên bộ đầu. Không niệm, điển con chạy trở xuống đến chân.

Điều thứ ba, niệm danh Cha lúc nào ngủ quên, đến khi thức dậy rất khó chịu.

Điều thứ tư, hôm nào con pháp luân nằm, hay bị điển ở trên đầu áp đảo trở xuống. Lúc mơ màng và con được ôm trước ngực.

Điều thứ năm, con có tính hay quên như người ngu. Tính toán việc chi, con chậm chạp. Việc đời như vậy có sao không?

Điều thứ sáu, lúc nào con trì niệm danh Cha nhiều, tóc trên đầu con bị bạc nhiều. Tại sao? Xin ông Tám cho con biết. Con có thể không niệm danh Cha, mà con tưởng nhớ Cha trên đầu luôn luôn có được không? Có tốt như niệm danh Cha không? Vì con ngưng niệm thì tóc con từ từ hết bạc.

Điều thứ bảy, thường khi con niệm danh Cha và định tâm, con thấy nhiều lần sáng xuống trước mặt con, bên phải bên trái cũng có. Hễ con để ý dòm thì không thấy, như vậy tốt hay xấu? Xin ông Tám cho con biết.

Điều thứ tám, anh T. Biên Hòa nói sau này ông Tám có sửa về sách công phu, nguyện, soi hồn, pháp luân, thiền định, đều tập trung tư tưởng Hà Đào Thành và Pháp Luân nằm nhớ ở lỗ rún chút xíu rồi nhớ tập trung tư tưởng lên xoáy óc. Có đúng không ông Tám? Thay vì lúc trước, trong sách chỉ nguyện nhớ trên xoáy óc, Soi Hồn, Thiền Định nhớ nơi trung tâm chân mày.

Kính thưa ông Tám, sau cùng con xin hỏi ông Tám về việc đời. Thí dụ như người thân trong gia đình bán chiếc xe 500 đồng, nhưng lại nói người ngoài 600. Nếu có người hỏi, con nên nói thật không? Đôi khi con gây khó khăn. Nếu như nói láo như người thân, thì con tự dối lòng, đấy cũng là cái tội. Theo con thấy, nói thật quá có khi cũng làm hại. Nói láo mà đem đến sự an vui cho người, con có nên nói hay không?

Kính thưa ông Tám, con có được coi các bài thơ, các huấn từ của Cha và ông Tám dạy. Thời kỳ này còn ngăn ngủi, phải lo tu gấp rút, tam công cho đủ đầy. Con vâng lời Cha và ông Tám dạy, lo công phu tinh tấn, pháp luân nằm nhiều. Nhưng sao cơ thể con suy yếu, bệnh

Thư Từ Lai Vãng

hoạn, con sợ chậm trễ. Hiện bây giờ con làm Pháp Luân năm, chừng vài mươi cái, là vì bón, ăn không tiêu. Khuya, công phu chỉ thờ 12 cái Pháp Luân ngồi, ít quá. Không làm lâu, làm thêm ban ngày được.

Năm nay con 23 tuổi, chưa có vợ. Con thiền theo Pháp Lý năm 18 tuổi (15/3/1976). Chưa thiền, con thường hay bị bệnh. Ba má con thường dẫn con đến mấy ông thầy bùa ngải để chữa bệnh, vì vậy con có uống bùa ngải rất nhiều. Sau khi con gặp pháp thiền, cơ thể con lần lần được mạnh khỏe. Con có đến ông E. mua thuốc về xông nhiều lần. Con có hỏi ông E. về lá bùa hộ mạng mà con đang giữ, bây giờ phải làm sao? Ông E. nói, có thể gởi nhờ ông Tám giải dùm. Con gởi ông E. một lá bùa bằng vải, một ông Phật bằng xương, một hộp dầu. Không biết phải vì lý do con uống bùa ngải quá nhiều trước khi gặp pháp thiền, nên bây giờ nó còn nằm trong bản thể của con, nên nó phá phách.

Sau một năm thiền Pháp Lý, con hết bệnh. Đến năm 1978, con bị một chứng đau bụng dữ dội, ba má con phải đem con đi nằm bệnh viện. Sau khi con được về, con làm làm pháp luân năm dững mãi, công phu tinh tấn hơn nữa. Con để ý, từ đó con có chứng bệnh ăn không tiêu, nên con nghỉ tại cơ thể chưa được điều hòa, nên cứ mãi tiếp tục.

Con có hỏi anh T., tại sao mỗi lần Pháp Luân năm nhiều bị mất máu, ăn không tiêu? Anh bảo con bệnh bên trong, chắc còn trược nhiều. Sau một năm nữa, 1979, anh Ba khuyên con nhịn ăn, giúp con thanh lọc bản thể. Con nhịn ăn 15 ngày. Trong thời gian nhịn ăn, con tiếp tục làm pháp luân năm. Sau khi ăn uống

Thư Từ Lai Vãng

bình thường lại, con thấy cơ thể con càng bị hư nhiều hơn nữa. Pháp luân nằm nghe đau nhói nơi tim, đau như xé thịt, thêm chứng bệnh bón, nên con không thể nào làm Pháp luân nữa được.

Bây giờ con không biết liệu làm sao, xin ông Tám vui lòng biên thư hồi âm chỉ dạy cho con. Con mong thư ông Tám lắm. Ông Tám cho con xin một tấm hình. Con đã chạy hồi năm 1978, lá thư này con viết lần thứ hai, chưa được ông Tám hồi âm.

Strasbourg, ngày 16/10/81

V. con,

Ông Tám đã nhận được thư của con đề ngày 4/5/81, được biết con có những điều thắc mắc, ông Tám rất bận không đủ thì giờ phúc đáp thư cho con tại Canada, bắt buộc phải mang theo để phúc đáp cho con trên hành trình du thuyết.

Những điều thắc mắc của con cũng chẳng có gì đáng phải lo ngại. Ở đời này không có gì thắng được ý chí cương quyết của chính con. Còn Pháp Luân Chiếu Minh thì giải quyết vấn đề bón chứ không bao giờ tạo ra bón cả. Trường hợp của con là thần kinh suy nhược, vì con đã làm Chiếu Minh không đúng theo lời chỉ dẫn.

Thư Từ Lai Vãng

Niệm Phật hay niệm danh Cha thì cũng tạo cho ý chí hướng thượng chứ không phải sự phù hộ. Nếu con quyết định tu giải thoát thì chỉ dùng ý chí hướng thượng thì tất cả những bệnh tật sẽ được tiêu tan.

Con nên ý thức rõ, thể xác của con là tạm, thì ý chí và phần Hồn của con là thực. Không nên lưu ý bất cứ bùa phép hay là bệnh hoạn nữa. Vì đó là bài học để giúp cho con tiến hóa và sáng suốt hơn.

Rốt cuộc, mọi người phải tự đem sự sáng suốt thanh tịnh của chính mình để trở về với nguồn cội căn bản. Con nên áp dụng pháp Chiếu Minh và Soi Hồn là đủ rồi. Vì hai pháp này sẽ giúp con kiên nhẫn và trị tất cả những chứng bệnh nan y.

Sau khi con sửa được tánh rồi thì bệnh sẽ tiêu tan. Bệnh do tánh sanh, tánh con yếu ớt, thì sẽ tạo ra nhiều bệnh hơn. Con nên dùng đu đủ hay là uống nước củ cải đỏ, carottes, mỗi ngày 500 gr., nội trong một tuần thì sẽ thấy kết quả. Mỗi buổi sáng, phải uống 1 lít nước lạnh trước khi ăn sáng.

Tu theo Pháp Lý hoàn toàn phù hợp với khoa học chứ không có mê tín dị đoan.

Chúc con vui tiến.

TB: Cái tội ăn gian người thân là tội không thể tha thứ được. Gởi kèm theo đây một tấm hình cho con lưu niệm.

Ông Tám
LSH

Thái Lan, ngày 15/10/81

Đầu thư, con kính chúc Thầy được dồi dào sức khỏe, vạn sự như ý muốn.

Kính thưa Thầy,

Lần đầu tiên biên thư này đến Thầy, con vô cùng ái ngại, trong những lời lẽ non dại của con, nếu có gì thiếu sót và lầm lỗi, mong Thầy niệm tình tha thứ.

Thưa Thầy, từ lâu con muốn viết thư gửi đến Thầy, nhưng vì hoàn cảnh khó khăn trong trại tị nạn, nên con chưa có dịp biên thư đến Thầy. Hôm nay, con biên thư này đến Thầy với một ngụ ý mà lương tâm của người hiếu đạo không cho phép, đó là một điều vô cùng xấu hổ. Mong Thầy hiểu cho hoàn cảnh của con.

Thưa Thầy, tên con là PVD, sinh năm 1960 tại Châu Đốc. Vì hoàn cảnh của đất nước hiện tại mà con phải đành lìa bỏ những cái gì thân yêu nhất, để bước vào con đường mới, một cuộc sống mới vô cùng thử thách và cam go. Đó là con đường tự do. Thưa Thầy, năm 1980, con đã được may mắn đặt chân lên đất nước Thái Lan cho đến ngày hôm nay. Chắc Thầy rất ngạc nhiên vì sao con vẫn chưa được định cư tại một đệ tam quốc gia.

Thư Từ Lai Vãng

Thưa Thầy, con xin trình bày sơ bộ về cuộc sống ở trại của con Thầy rõ. Ngày 20/8/80, con được Hồng Thập Tự đưa vào trại tị nạn NWV, sống một cuộc sống thiếu thốn đủ mọi thứ. Nhưng cũng ngay từ khi đó, con đã may mắn tìm được ánh sáng của Chân Lý. Đó là cuốn sách Tôi Tâm Đạo 1, 2, 3 của Thầy, do một người bạn trao lại. Nhờ quyển sách đó mà tâm hồn con bớt đi sự buồn rầu, đau khổ. Nhờ nghiên cứu và lòng mộ đạo từ lúc bé, nên Thượng Đế đã dìu dắt con đến với Thầy.

Thầy ơi, con không biết phải dùng lời lẽ gì để cảm tạ công ơn của Thầy. Thầy đã không ngại gian lao, nguy hiểm, khó khăn, tìm đủ mọi cách để dìu dắt nhân loại thoát khỏi cảnh u mê tăm tối, hiểu Chân Lý và Tình Thương của Thượng Đế. Mong một ngày nào đó để được đi trên con đường cũ, trở lại hiệp nhứt với đấng Cha lành.

Thưa Thầy, đến ngày 2/5/81, con được chuyển sang trại Sikhiw và đã gặp được nhiều bạn đạo như TVĐ, LVH, VXQ và một số anh em khác cũng khá đông, chúng con có trao đổi với nhau về đạo pháp và cố gắng ăn chay trường để giữ mình được thanh nhẹ. Ngày 11/9/81, con và LVH được chuyển sang Holding Center. Cuộc sống ở đây thật là thiếu thốn. Tiêu chuẩn ăn mỗi tuần được 1.5 kg gạo và 2 hộp cá nhỏ. Trong một tuần, con và H. phải ăn chay 8 buổi với muối.

Thưa thầy, làm sao con có đủ can đảm để tả lại những sự khổ cực và thiếu thốn ở trong những ngày tháng trong trại? Vì chúng con không có thân nhân ở

nước ngoài trợ cấp, nên phải đành mặc cuộc sống ra sao thì phải chịu vậy. Thượng Đế đã sắp đặt hết rồi

Thầy ơi.

Lúc trước, sự tu học của con và H. rất tăng tiến. Mỗi đêm công phu một giờ rưỡi có trên. Nhưng từ khi được sang Holding Center thì bị đình trệ rõ rệt. Mỗi đêm chỉ làm không đầy 1/2 tiếng. Cố gắng làm thêm cũng không được. Không hiểu như thế nào? Còn làm Pháp Luân Chiếu Minh ban ngày thì ngực quá nặng, hít thở không nổi. Con và H. sợ có tà ma phá, nên xông giấy rất nhiều lần mà cũng không thay đổi. Càng ngày trước khí càng nặng. Có đêm phải bỏ công phu. Nhờ Thầy chỉ hộ chúng con phải làm sao để cho công phu được nhẹ.

Con biên thư này đến Thầy, nhờ sự cứu giúp của Thầy với lòng từ bi của Đức Phật và tình thương yêu nhân loại. Chúng con hy vọng rằng Thầy có thể giúp đỡ chúng con thoát khỏi cảnh đói kém của những ngày còn lại trong trại tỵ nạn này. Và con cũng cho Thầy biết luôn một tin buồn của con, là ngày 9/10/81, con được tòa Đại sứ Mỹ kêu lên phỏng vấn và tuyên thệ, thì không may lại bị bác hồ sơ, phải chờ đến 6 tháng sau mới có đợt kế tiếp.

Con viết lá thư này đến Thầy mà trong thâm tâm vô cùng xấu hổ. Không biết Thầy sẽ nghĩ thế nào về con. Chúng con hiện nay rất tâm tối. Mong Thầy lấy lòng từ bi mà ban chút điển lành cho.

Thôi, con tạm dừng bút. Cuối thư, chúng con không quên kính Thầy cùng các đạo hữu được nhiều sức khỏe,

Thư Từ Lai Vãng

tu hành tăng tiến để mau trở về hiệp nút với Thượng Đế.

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn.

Nếu Thầy có hồi âm cho đệ tử thì gửi thư bảo đảm, vì thư thường hay bị mất

Chúng con, đệ tử của Thầy
LVH và PVĐ

Strasbourg, ngày 16/11/81

Mến gửi H. và Đ.,

Thầy đã nhận được thư của các con đề ngày 15/10/81. Được biết các con vẫn quyết chí tu luyện trong một hoàn cảnh thiếu thốn và eo hẹp như Thầy đã từng sống trong trại tỵ nạn Philippines.

Lửa thử vàng, gian nan thử sức. Các con đã và đang học trong cảnh khổ và tự dùng ý chí hướng thượng để vượt qua mọi sự trở ngại, cộng với tinh thần tu học, thì mới thấy rõ ý chí và phần Hồn của chúng ta bất diệt.

Thư Từ Lai Vãng

Rốt cuộc thì mọi người tại thế gian này cũng đều phải tự ôm lấy sự sáng suốt của chính mình mà ra đi.

Còn về việc công phu của con bị nặng ngực thì con nên làm pháp Chiếu Minh và Soi Hồn mà thôi. Cứ tập như vậy cho đến khi được thanh nhẹ thì mới ngồi thiền được. Ăn uống thiếu chất bổ thì cũng có hại.

Thầy gửi kèm theo đây \$20 dollar, vì tại đây rất khó chuyển tiền, không giống như ở Canada. Nhận được, con nhớ hồi âm, Thầy sẽ gửi tiếp.

Chúc các con vui khỏe.
Thầy
LSH

Bình Thạnh, ngày 14/7/81

Kính thưa Thầy,

Do sự khuyến khích của chú Sáu L., con mới dám mạnh dạn viết thư cho Thầy, để nhờ Thầy soi sáng cho con vững tin.

Con tên KD, năm nay con 37 tuổi, thuộc nhóm tu Bình Hòa, làm nghề dạy học, ở cách nhà chú Sáu L. khoảng 2km. Con được biết Pháp Lý Vô Vi từ năm 1978, và được nghe Thầy thuyết giảng một lần ở TĐ

Thư Từ Lai Vãng

chú Ba E. Sau đó, vì không được ai hướng dẫn, thiền đường lại vắng bóng Thầy, nên con khó có dịp tiếp xúc bạn đạo. Vì vậy, con tập thiền không đúng, chẳng có kết quả gì. Chỉ được mỗi một việc là đêm nào con cũng công phu chừng 5, 10 hay 15 phút và bất cứ lúc nào con thức giấc. Nên con chỉ được một điểm là không bỏ đà công phu. Có lẽ duyên tu chưa đến hay do Bên Trên thử thách, nên con kéo dài tình trạng đó đến hơn hai năm. Mãi đến đầu tháng 6/80, con mới được một bạn đạo chỉ dẫn đến chú Sáu L. và đến nay vừa đúng một năm một tháng.

Do sự hướng dẫn của chú Sáu L., con đi vào nội qui học tu dàng hoằng. Con có tiến bộ về phần điển quang và sức khỏe. Đến gần Tết 1981, độ 6 tháng sau, con bắt đầu được hờ khớp xương đầu một chút và bộ đầu nghe mát rất thích thú. Kế đó, vì trong một buổi nóng giận la rầy học sinh, kẻ hờ của bộ đầu đóng lại.

Cho đến nay, đã hơn 6 tháng vẫn chưa mở ra. Con buồn quá, lại nghe bạn đạo bảo làm nghề giáo thì có nhiều sân si, tiến chậm lắm, nên con muốn chuyển ngành nghề, hoặc xin xuống thư viện làm việc cho đỡ hao hơi tổn sức. Chú Sáu bảo với con là Thầy không cho chuyển ngành vì nghề giáo là nghề lập hạnh, có lợi về sau. Nếu muốn chuyển công tác xuống thư viện thì có thể được, cứ xin ông Tám đi.

Con nguyện Thầy mỗi đêm và một tuần sau con được đi học khóa thư viện nửa tháng, để chuẩn bị thể chân cho một đồng nghiệp làm công tác thư viện sắp sửa về hưu. Nhưng sau đó thư viện xảy ra nhiều việc không hay, con lại sợ xuống đó đụng đầu với một đồng

nghiệp bất hảo. Chắc con bị động hoài, khó tu, nên con trở về không háo hức xuống thư viện nữa. Con nguyện là Thầy sắp đặt cho con làm việc chỗ nào có lợi cho sự tiến hóa của con, thì con chấp nhận hết.

Băng đi một thời gian khá lâu, con không lo nghĩ gì về tương lai nữa. Nhưng bỗng đến 6/7/81, đang công phu, con lại có ý nghĩ bi quan. Con cho rằng hồi đó sao con ngu quá, lại đi chọn nghề giáo, ngày càng lụn bại, không giúp con tự lập được, phải sống nhờ vả họ hàng anh em. Đến khi bước vào đường đạo lại cũng bị nghề này cản trở, khó tu tiến, vì khẩu khai thần khí tán. Mà việc lập hạnh của nghề này như thế nào thì con lại không rõ được, nên cảm thấy tương lai bị bế tắc. Xuống thư viện lại gặp đồng nghiệp bê bối thì sẽ bị liên hệ trách nhiệm dài dài, nên con tủi thân khóc một đêm.

Con lại nghĩ chắc có ngày Ông Trên sẽ bỏ rơi con vì con cứ ù lì một chỗ, trong khi các bạn đạo khác tiến từ giai đoạn này sang giai đoạn khác, điển quang tăng trưởng thấy rõ. Con lo sợ. Nếu không nhìn thấy hướng đi lên thì chắc có ngày con bỏ tu.

Con cũng tự hiểu, nếu con bỏ tu thì chính con bị thiệt hại, rồi con lại sợ lụy căn lụy trần nhồi đó, hoành hành, nên con vội vàng trấn áp, dẫn dắt chúng nó ra con kiểm thảo. Nhưng cho đến nay vẫn còn hoang mang, giao động về số phận của mình. Xin Thầy giải thích dùm con việc lập hạnh của nghề giáo như thế nào. Việc tu học chậm lụt của con có phải do nghề nghiệp hay vì con bị nghiệp bệnh tật nặng, nên phải chịu như thế, hay do cả hai nguyên nhân đặt ra.

Thư Từ Lai Vãng

Con không có ý định viết thư cho Thầy, vì con biết Thầy rất bận rộn, con không dám làm phiền Thầy, nhưng chú Sáu L. bảo có việc thì cứ viết. Nên con mới dám gửi thư đến Thầy, xin Thầy thông cảm cho con. Con rất mong thư Thầy và con xin gửi lời chúc sức khỏe đến Thầy và các đạo hữu bên đó.

Kính thư
KD

Strasbourg, ngày 16/11/81

KD,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 14/4/81. Được biết con vẫn khỏe mạnh và tự bước vào con đường tu học, xây dựng cho chính mình.

Khi con ý thức rõ Hồn là chủ thể xác thì con luôn luôn hoan hỉ bất cứ công tác gì của Thượng Đế ân ban. Nghề dạy học cũng là một sự truyền cảm âm thanh, thăng hoa tư tưởng cho mọi người kế tiếp. Mọi người phải nhận lãnh lấy trách nhiệm để xây dựng cho quả địa cầu này càng ngày càng tươi đẹp hơn.

Người tu tự ý thức được công việc hiện tại là công việc của Thượng Đế ân ban, thì lúc nào cũng tiến hóa.

Thư Từ Lai Vãng

Con không nên chấp vì lý này lẽ kia mà tự tạo lấy trĩ trệ sự tiến hóa của tâm linh. Có cơ hội dạy học, lại có cơ hội ý thức rõ sự thanh tịnh là cần thiết. Nếu cô giáo buồn phiền thì học sinh không bao giờ tiến. Biết rõ trách nhiệm của chính mình thì lúc nào cũng sống vui và tu học lại tinh tấn hơn, phá mê phá chấp thì mới thật sự là một cô giáo cung của Thượng Đế.

Chúc con vui khỏe.

Thầy
LSH

TB: Thầy đi Âu châu và Đông Nam Á, sang năm tháng 4 mới về tới Canada.

Long Hải, ngày 15/7/81

Kính thưa ông Tám,

Đã lâu, chúng con không có dịp biên thư thăm ông Tám, bà Tám và gia đình. Xin ông Tám tha lỗi cho chúng con.

Từ ngày Cha và ông Tám đi vắng ở Kim Hải, chúng con vẫn thỉnh thoảng lên thăm ông Hai MNP, để tưởng nhớ lại những lúc mà chúng con có dịp hầu Cha và ông Tám, để được Cha và ông Tám chỉ dạy về đạo pháp.

Thư Từ Lai Vãng

Kính thưa ông Tám, lúc được tin ông Tám đi rồi, chúng con vô cùng bàng hoàng, xúc động, thương nhớ ông Tám, vì chúng con không có dịp tốt nữa để được gần gũi ông Tám dạy bảo cho chúng con. Nhưng rằm tháng giêng năm Kỷ Mùi, trước khi Cha đi qui ẩn, chúng con được vào yết kiến Cha lần chót tại Khổng Thánh Miếu, thì chúng con được biết ông Tám ra đi vì Phật sự. Ông Tám phải vâng lệnh Cha Trời để truyền đạo, rao giảng Pháp Lý khắp năm châu, để cứu vớt thêm một số linh căn của đời mạt kiếp vào kỷ nguyên Thánh Đức. Phật sự to tát và nặng nề này, Cha giao cho ông Tám, ông Tám phải vâng lệnh.

Kính thưa ông Tám, từ ngày vắng bóng Cha và ông Tám đến nay, gia đình chúng con đã cố gắng công phu luyện đạo theo lời chỉ dạy của Cha và ông Tám, để được hóa giải bớt nghiệp cho chính bản thân và gia đình chúng con. Điển hình, nhạc mẫu của con đã mang căn bệnh ngặt nghèo, mà thuốc men lại khan hiếm, không phương cứu chữa. Nhưng nhờ cố gắng công phu mà nay đã tiêu hết bệnh tật, mập mạp hồng hào, mặc dù bà đã 74 tuổi.

Kính thưa ông Tám, anh Sáu con, TTV có ý nguyện, khi ông Tám trở về sẽ xin phép ông Tám cho mở Thiên Đường tại căn nhà của anh ấy ở Bà Rịa, để số bạn đạo ở Bà Rịa, Long hải, Long Điền, Vũng Tàu có cơ hội tiếp xúc nhau học hỏi đạo pháp. Anh ấy vẫn thường thắc mắc chờ trông, không biết ý nguyện này có được toại nguyện không. Vì không biết cho đến bao giờ mới có cơ hội gặp lại ông Tám.

Hiện tại chúng con cũng có chỉ cho một số bạn mới, cách thức công phu. Chỉ theo phương pháp mà chúng con đã thực hành bấy lâu nay. Pháp này, con đã học tại thiền đường MNP, do chú N. chỉ dẫn và kiểm soát; nhưng con vẫn còn phân vân, thường không biết con chỉ cho số bạn đạo mới này hành như vậy có đúng không?

Mặc dù chúng con đã ngoài 7 năm công phu, nhưng chúng con chưa được thấy gì, không biết là chúng con hành đạo như vậy có đúng pháp không? Và chúng con sợ rằng mình hành không đúng, chỉ bạn đạo mới hành theo không đúng. Như vậy, chúng con đã phạm tội lớn quá. Chúng con cúi xin Đức ông Tám chỉ dạy cho chúng con. Mặc dù công phu chưa được thấy gì, nhưng chúng con rất vững niềm tin. Chúng con có đức tin về phần vô vi đã có Đức ông Tám và ông Tư dẫn dắt chúng con về đạo pháp, nên chúng con rất cố gắng công phu luyện đạo.

Vừa rồi, con có mượn được tập “Phần Chỉ Dẫn Phương Pháp Công Phu” của một bạn đạo California gửi về. Trong phần hướng dẫn Pháp Luân Chiếu Minh có đoạn nói: Pháp này có thể làm bất cứ lúc nào bụng trống và ngoài buổi công phu khuya. Hoặc khi xả thiền xong, lên nằm ngọa thiền. Chúng con không biết phương pháp ngọa thiền như thế nào để hành cho đúng. Chúng con cũng có nghiên cứu trong quyển Vô Vi Pháp do ông NXL ấn tống, có nói đến ngọa thiền, con xin phép chép ra đây để kính xin Đức Ông Tám chỉ dạy cho chúng con:

Ngọa Thiền

Thư Từ Lai Vãng

Cái ngủ, cái nghỉ hai cái khác
Ngủ thì mê, nghỉ thì giác
Nên chi gọi là nằm thoàn
Hồn vía không lìa ra khỏi xác

Kỳ I

Khó nhất nghề tu ấy ngộa thoàn
Vừa nằm thì thấy đã mê man
Hồn lìa cảnh ngoai gây điềm mộng
Ma hãm cung thần lấp cửa hang
Thiền thiệp giấc nồng đâu tợ chết
Ồ ồ hơi thở ngáy nghe vang
Chùng nào bóng ác ba sào chống
Mở mắt mới hay ngủ sảng hoàng

Kỳ II

Hoàn hồn vừa đến phải ân cần
Ma ngủ rình kẻ hãm lấy thân
Tứ tướng ngăn ngừa thâu gấp gấp
Tam quan sửa soạn đóng lần lần
Tai ngơ, mắt quáng, lo kèm tánh
Miệng ngậm lưỡi cong cốt giữ thần
Nên nói có nghỉ không có ngủ
Người khôn đốn ngộ tại căn phần

Kỳ III

Phần nào cũng phải cố quan tâm
Thức giấc đồng nhau đạo khỏi lầm
Thức với thức thần là tọa lạc
Ngủ mà ngủ phép mới cao thâm
Đơn điền giữ chặt đừng cho hở
Thần thủ sáng soi chớ bỏ thần
Thanh tịnh cũng nhờ trong giấc ngủ
Dương cùng âm luyện khí thuần âm

Kỳ IV

Âm dương hòa hợp lúc đương đồng
Thiền thiệp chuyện trò với chủ ông
Đóng cửa tụng kinh châu Tứ Thánh
Rủ rèm nhập thất hội năm rồng
Ngươn thần cầm được tường tam giới
Ma quỷ trừ rồi đủ lục thông
Đừng hỏi ban ngày ngồi cú sự
Dầu tu ngàn kiếp cũng như không

Kỳ V

Không rõ thiệt hơn xúm luyện càn
Đau đầu ngã gối vẫn lang bang
Ngồi mà dục vọng, ngồi thêm mối
Ngủ chẳng mê man, ngủ mới nhàn
Kiếm kẻ ham ngồi, ngồi kịch liệt
Ít người biết ngủ, ngủ mơ màng
Hỡi ai mộ đạo nghe cho rõ
Khó nhứt nghề tu ấy ngọa hoàn

Thư Từ Lai Vãng

Ngoạ

*Ngoạ thoàn cốt để dưỡng tinh thần
Nướng miếng chèo queo thủ lấy thân
Cẳng tréo tay co thần trụ đảnh
Lưỡi cong miệng ngậm khí đồng cân
Lục căn bất động ma lùì mất
Bát mạch lưu thông khiếu mở lần
Tối ngủ ví không nhờ phép ấy
Con người mộng mị luống tham sân*

Chúng con đã đọc đi đọc lại nhiều lần, nhưng chưa tìm được cách áp dụng như thế nào cho đúng. Chúng con cúi xin Đức ông Tám chỉ dạy cho chúng con, để chúng con biết được phương pháp thực hành cách ngoạ thoàn, hầu áp dụng sau buổi công phu giờ Tí, để chúng con có cơ hội đi kịp quăng đường trở về quê xưa chốn cũ mà Đức Cha lành và Đức ông Tám vẫn thường dạy bảo chúng con, phải dần bước để kịp thì giờ. Chúng con rất mong chờ lời chỉ dạy của Đức ông Tám, để chúng con có cơ hội đi nhanh trên đường đạo pháp và cũng có dịp tốt để có thể thu ngắn bớt quăng đường còn lại mà trở về quê xưa.

Cuối thư, chúng con xin khẩn nguyện đấng Cha lành ban hồng ân cho Đức ông Tám, bà Tám và gia đình để ông Tám làm tròn Phật sự.

Chúng con có lời thăm hỏi tất cả các bạn đạo khắp nơi ở hải ngoạ.

Thư Từ Lai Vãng

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên
Tôn

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con đồng kính: các bạn đạo mới

TB: Xin ông Tám tha lỗi cho con vì không có giấy trắng, nên con viết bằng giấy màu. Kính xin ông Tám cho con thỉnh bức ảnh của ông Tám.

Strasbourg, ngày 16/11/81

Kính gửi chị O. cùng các bạn,

Tôi đã nhận được thư của chị đề ngày 15/7/81, được biết mọi người vẫn đặt niềm tin trong cuộc hành hương hiện tại.

Trên con đường trở về nguồn cội, phải tự tin và tiến hóa vô cùng thì mới khám phá được huyền cơ của Trời Phật. Hồn là chủ thể chứ không phải xác là chủ Hồn. Phân minh đâu là vĩnh viễn, đâu là tạm bợ. Mỗi người sống tại thế gian đều là học hỏi và tiến hóa tùy theo khả năng sẵn có của mọi người.

Thư Từ Lai Vãng

Tin có Thượng Đế thì sẽ có sự an bài. Lo tu là cần thiết. Tu mới sớm đạt được sự thanh tịnh, thì mới sửa mình được.

Trước khi muốn học ngoại hoàn, thì phải niệm, thường niệm và vô biệt niệm Nam Mô A Di Đà Phật, khai thông lục thông, thì lúc ấy đạt được sự thanh nhẹ, mới ngủ nghiêng, lấy tay làm gối, chống một bên đầu cao lên, thì điển không chuyển đi nơi thấp.

Điều này không cần thiết cho người thiên về Pháp Lý. Người thiên về Pháp Lý đạt thông thì sẽ ngủ ngồi, còn mạnh hơn ngoại hoàn.

*Tiên, Ôn, Nữ, Diệp, Hạnh, Dung
Lệ, Hằng, Nga, Thọ, Thoại, Quân, Ngọc, Tường
Khai, Vinh, Minh, Phước, Hạnh, Sơn
Anh, Cần học hỏi chẳng sồn chẳng phai
Tự xây, tự tiến mới tài
Người người vui vẻ ngày ngày học tu
Biết Trời, biết Phật chẳng mù
Vô cùng tiến hóa trùng tu Thiên Đàng
Lý đời, tâm đạo phát quang
Thiên đường trong thức mở đàng tự đi
Thực hành gắng tiến tự ghi
Khai thông ý chí tâm thì an khương
Tự tu, tự tiến mở đường
Thương yêu vô tận noi gương Phật Trời
Chẳng còn lý luận thêm lời
Đời là cảnh tạm học rời học tan
Quán bình tự đạt mới an
Năm châu khai triển thiên đàng nơi tâm*

Chớ nên luận xét sai lầm
Xuất hồn học pháp mới tìm đến nơi
Sống chung nhịp thở đạo đời
Qui Hôn, qui Vía, qui lời giác chơn
Cha lành yêu quý ban ơn
Thương yêu vô tận chẳng sờn chẳng phai
Tiến trình khai triển hoài hoài
Đi đâu bị khổ thức đài Trời cao
Lý Trời siêu diệu nhiệm màu
Dạy cho Hồn tiến đối đầu thiên cơ
Chẳng còn cầu nguyện ước mơ
Thực hành chánh pháp thờ ơ chẳng còn
Tâm bình ý trụ véo von
Thương Cha, kính Mẹ vuông tròn dựng xây
Trong ta đã sẵn có Thầy
Bay cao, học hỏi, ngày ngày học thêm
Thực hành tiến hóa đêm đêm
Qui về nguồn cội toại niềm ước mơ
Sống trong thức giác từ giờ
Giữ thanh đạt tịnh chẳng mơ cảnh trần
Đạo đời tự giác tự phân
Ngày kia tái ngộ góp phần dựng xây

Kính thư
LSH

TB: Ông Tám đi Âu, Á châu, sang năm tháng 4 mới trở về Canada

Sàigòn, ngày 16/7/81

Ông Tám kính mến,

Nhận được thư ông Tám, được biết ông Tám bệnh, con buồn nhiều, con đem thư cho mấy người bạn đạo quen con đọc, tất cả đều rung rung nước mắt.

Tình thương vô vàn và xót xa, ngồi chung quanh nhau mà nhắc lại chuyện xưa, khi còn thấy mặt ông Tám. Nhiều khi vẫn ao ước, tiếc rẻ tất cả cái gì mình được mà bây giờ đã xa xôi. Rồi cùng nhìn nhau, khóc đã rồi cười, rồi đứng lên đi mỗi người một công việc riêng.

Bây giờ thì kể như chết tất cả rồi, ông Tám ơi. Nhiều lúc đau ốm, nhìn nhau, chia sốt nhau từng lon gạo, hùn lại vài người mới mua được mảnh thịt nhỏ về cho bạn bệnh ăn. Những viên thuốc của ông Tám và cô N. về đến trông như người nhận được vàng. Vậy mà người ta lại không nghĩ đến những kẻ khốn đốn này. Kỳ rồi thuốc của ông Tám và cô N. đến thì người ta lại cướp mất đi một phần, chỉ còn được có hai chai thuốc Tétracycline, và một chai Tifomycine với 5 ống thuốc, còn bao nhiêu bị mất sạch.

Nhìn gói quà bị xé rách tung ra, con biết có mất mà không biết mất gì, bởi vì ông Tám và cô N. không có liệt kê. Nếu có liệt kê như người khác, họ la om sòm. Thôi thì mình đành trả nợ kiếp trước.

Ông Tám kính, hôm nay sức khỏe ông Tám, bà Tám như thế nào? Sau cơn bệnh, ông Tám có còn sức khỏe để diu dắt các con không? Sao con cảm thấy lo và sợ

Thư Từ Lai Vãng

quá, ông Tám à. Con đã từng khóc cha, khóc mẹ. Đời con còn niềm tin ở ông Tám, nơi bạn đạo, vui gượng để sống, vậy mà hôm nay, bỗng nhiên con đang lo sợ. Con sợ ngày nào con sẽ khóc ông Tám như con khóc cha mẹ con đây.

Con thành tâm kính chúc ông Tám vui mạnh.

T

Strasbourg, ngày 16/11/81

T. con,

Ông Tám đã nhận được thư của con đề ngày 16/7/81, được biết con vẫn khỏe mạnh, số thuốc của con đã bị mất cũng như chia sót cho người đau khổ khác vậy thôi.

Con biết tu, hơn họ một bước. Ở đời này, chẳng có cái gì còn và cái gì mất cả. Sự sáng suốt của con còn thì tất cả sẽ còn và sự sáng suốt của con mất thì tất cả sẽ mất.

Ông Tám vẫn sống với các con khi các con nhớ đến ông Tám. Phần Hồn của chúng ta đời đời bất diệt. Xuống thế học hỏi và tiến hóa mà thôi. Ông Tám vẫn đi thuyết giảng khắp các nơi, cũng không ngoài mục đích ước mong mọi người thức giấc.

Thư Từ Lai Vãng

Đến giờ phút này, các con mới biết thương yêu, nhiên hậu mới thấu đáo được sự yêu thương vô cùng của Thượng Đế, đấng Cha lành đối với chúng ta.

Ông Tám đang trên hành trình du thuyết khắp Âu Á châu, sẽ trở về Canada vào tháng 4 sang năm, 1982.

Chúc con vui tiến.

Ông Tám
LSH

TP HCM, ngày 15/7/81

Kính gửi ông Tám,

Trước hết con gửi lời thăm ông Tám và tất cả gia đình. Vào khoảng tháng 7, 1980, con có gửi cho ông Tám một lá thư, nhưng đến nay vẫn chưa nhận được thư của ông Tám, mà chỉ nhận được quà của người Pháp, Mr. AC.

Tất cả gia đình con tha thiết xin ông Tám tấm hình và những lời dạy bảo của ông Tám. Nhận được quà của bạn đạo Pháp, con rất cảm động và xấu hổ vì ở bên này con tu hành rất bết, vì cứ làm Pháp Luân mấy cái là đã ngủ và gục chảy nước miếng. Vì thế mà tâm trạng của con lúc này rất buồn.

Thư Từ Lai Vãng

Cuối cùng, xin chúc ông Tám khỏe mạnh và con rất chờ mong tấm hình và những lời dạy bảo của ông Tám.

ĐSK

Strasbourg, ngày 16/11/81

SK,

Ông Tám đã nhận được thư con đề ngày 15/7/81. Được biết con đã nhận được quà của Alain. Hôm nay, ông Tám đang ở xứ Pháp, sẽ đi các nơi thuyết giảng về Pháp Lý, sang năm tháng 4, 1982 sẽ trở về Canada.

Con chỉ có thể làm hai pháp thôi: Soi Hồn và Pháp Luân Chiếu Minh cho đến lúc thanh nhẹ thì mới làm Pháp Luân Thường Chuyển và Thiên Định. Nếu có quà gửi đến, con nên nhận và tạm dùng trong lúc thiếu thốn này.

Chúc con vui khỏe.

Ông Tám
LSH

Thư Từ Lai Vãng

Kính gởi Sư trưởng

Đọc thơ đệ thấy tâm vui
Hằng ngày trau sửa rèn trui dưa mài
Lo tu lo luyện hàng ngày
Vun bồi sáng suốt càng ngày sáng ra
Duyên lành mới được gần Cha
Nghe lời Thầy dạy chẳng ra nước ngoài
Ngày ngày tu sửa điều sai
Chơn hồn thức giấc tiến hoài đi lên
Kỳ III bảng hổ đề tên
Thầy trò hiệp mặt trở lên Niết bàn
Làm con chữ hiếu đứng đầu
Cuộn băng Thầy giảng nghe lâu thấm nhuần
Đệ con nghe được rất mừng
Các con chúng nó mở bừng trí ra
Mặc dù Thầy đã đi xa
Lời Thầy giảng dạy gởi qua quê nhà
Mẹ con hiệp lại một nhà
Lo tu giải thoát kiếp mà trần gian
Chồng con hiện tại bình an
Điển thanh hóa giải hoàn toàn sáng hơn
Đến khi hiệp nhứt với Cha
Hòa cùng vũ trụ mới là qui nguyên
Hằng ngày đệ gắng cần chuyên
Trau dồi đạo đức đệ khuyên con, chồng
Gia đình hiệp lại một lòng
Lo tu giải thoát mở vòng thương yêu
Đệ vừa nhận được thơ Hoa (25/6/81)
Gặp Thầy ở tại Ottawa bên đường
Vui mừng cảm động yêu thương

Thầy trò hiệp nhứt tỏ tường vài câu
Bóng hình Thầy đã in sâu
Nhờ Thầy dìu dắt Á Âu sáng ngời
Đệ thường khuyên nhủ nhiều người
Lo tu thức giác, xa rời tà tâm
Lo tu, lo luyện âm thầm
Hàng ngày trau sửa, tự tâm tự đi
Những lời Thầy dạy đệ ghi
Thấy ai khổ sở tức thì nhủ khuyên
Nhiều người nghe đệ cần chuyên
Những lời Thầy giảng đệ chuyển cho nhau
Đêm kia đệ được Thầy trao (23/6/81)
Một con búp bê đẹp sao quá chừng
Lại thêm một gói, đệ mừng
Chưa xem đệ đã mở bưng mắt ra
Đệ vừa xem lại thơ Hoa
Nhìn ai giống bố, rõ ra Thầy rồi
Nó mừng rơi lệ Thầy ơi
Nhờ Thầy dìu dắt đến nơi Cha lành
Hai con đệ đã sanh thành
Hoa là cháu gái, không sanh thương nhiều
Gặp Thầy nó sẽ tỏ điều
Trước kia đệ đã dắt dìu nó tu
Hai con chẳng biết công phu
Nhưng mà tâm tánh hiền nhu thuận hòa
Lúc nào hiểu thảo mẹ cha
Từ đời qua đạo chắc là không xa
Đệ mong chúng nó hiểu qua
Lo tu thức giác được mà về quê
Phụng là cháu gái khỏi chê
Thương cha, hiếu mẹ, trọn bề nuôi con
Bên Mỹ cháu Thiện nét non

Thư Từ Lai Vãng

Xa nhà đã tám năm tròn có dư
Nguyện cầu chúng nó lo tu
Đó là nguyện vọng thế phu toại nguyện
Nhờ Thầy giảng dạy răn khuyên
Đệ lo quét dọn được yên mọi bề
Hiện giờ gia đạo hả hê
Lo tu giải thoát trở về quê Cha
Kính chúc gia đạo tiến xa
Riêng Thầy chẳng dám chúc ra bằng lời
Khi nào Thầy được thánh thời
Hồi âm hiền đệ vài lời nhủ khuyên
Hôm nay đệ đến ông Em (7/81)
Đúng trưa đi lãnh ông đem băng về
Bài thơ Thầy giảng hay ghê
Mới hay cháu Tuyết đã về người ta
Mừng cho cháu được vui hòa
Vợ chồng theo dấu Cha già lo tu
Cuộc đời như thể phù du
Trau dồi đạo đức, lo tu thoát trần
Nhờ Thầy dạy bảo ân cần
Tu hành tinh tấn, báo ân Cha già
Đệ mong đạo hữu gần xa
Lo tu thức giác lộ mà về quê
Bao năm xa cách nào nề
Ngày đêm tu luyện trở về địa linh
Vài hàng kính chúc gia đình
Chúc mừng hai cháu trọn tình yêu thương.

20/7/81

Được tin Hoa đến gặp Thầy
Đi cùng cô Ngọc vui vầy xiết bao
Gặp Thầy vui sướng làm sao
Tuồng chừng một giấc chiêm bao nào ngờ
Xem hình đàm đạo ngồi chờ
Thân tâm an lạc vẫn thơ tuyệt vời
Nhẹ nhàng vui sướng thánh thơi
Thầy trò hiệp mặt ở chơi bốn giờ
Duyên lành đưa đến bất ngờ
Có căn mới được Thầy chờ gặp nhau
Vui mừng cảm động biết bao
Đệ mong chúng nó tu sao đắc thành

Kính thư

ĐT - N

28/7/81

Strasbourg, ngày 16/11/81

TN,

Sau khi thuyết giảng trở về
Đã hơn ba tháng muôn bề yên vui
Thâm tâm khai triển đạo mùi
Người người sung sướng rên trui tiến hoài
Biết Cha, biết Phật mới tài
Lấy không làm đích tiến hoài không ngưng
Đi đây đi đó không ngừng
Hôm nay xứ Pháp sẽ dừng Paris

Thư Từ Lai Vãng

Có ngày cũng sẽ đến khi
Trở về Gia Nã Đại phải thì sang năm
Tháng Tư thăm viếng hỏi thăm
Canada bạn đạo mở tâm cảm giao
Thanh Nguyên đại diện trước sau
Thay Thầy làm việc chung nhau những quà
Không ngoài nguyên ý của Cha
Vị tha, tự giác, chẳng xa ý Trời
Ngày đêm vẫn được nghỉ ngơi
Hòa tan chơn thức, đời đời yên vui
Thị Ngà tự quyết rền trui
Hòa cùng các giới tạo mùi đạo tâm
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Tâm vô quái ngại tự tâm đến nơi
Bền lòng vững chí ai ơi
Trời không xa cách giữ lời tiến thăng
Hôn thời vượt mức khó khăn
Vô cùng tiến hóa, cơ cần tiêu tan
Bình tâm hòa cảm, cảm an
Thiên đàng, địa ngục, hai đàng như nhau
Đạt thanh trụ trước như nhau
Nơi nào cũng vậy đối đầu giải tâm
Cùng chung nhịp thở siêu tầm
Cùng con Thượng Đế chớ lầm chớ sai
Nhớ thương giữ vững tiến hoài
Ai ai cũng có thanh đài nơi tâm
Cuối thư chúc bạn tự tâm
Lý chơn nắm vững uyên thâm Đạo Đời.

Kính thư

LSH

Sài Gòn, ngày 20/7/81

Thưa ông Tám,

Con là một bạn đạo thuộc diện nghèo tại thành phố. Dù hoàn cảnh khó khăn, nhưng con lúc nào cũng nhớ và cố gắng công phu, không bỏ đêm nào. Nhiều khi làm công việc ban ngày có hơi mệt, cho nên những đêm đó bị thức dậy công phu hơi trễ. Có lúc 12 giờ 30 và 2 giờ đó ông Tám.

Tính ra thời gian giải phóng tới nay cũng được 6 năm. Mặc dù con không thấy cảnh giới hay màu sắc, nhưng về phần tâm linh con được mở trí rất nhiều. Nhất là sau khi được gặp Ngọc Hoàng và các vị có tiếp điểm thiêng liêng, xưng đủ thứ.

Tất cả những bài học đó, con đã học qua rồi. Và lúc này, con cũng như những bạn đạo tại đây, đang tiến trong sự tự tu tự tiến, đúng đường lối mà ông Tám đã dạy. Con cũng hy vọng một ngày gần đây sẽ được hội ngộ ông Tám, hầu có những gì thắc mắc sẽ được hóa giải và được chỉ dạy thêm về Chân Lý.

Con cũng thường lên thiên đường nên biết về tin tức của bạn đạo ở hải ngoại. Được nghe những cuốn băng của ông Tám. Lúc này giảng thấy những lời giảng có vẻ khẳng định và dứt khoát.

Hoàn cảnh của con lúc này gặp thử thách rất nhiều. Không thể ở nhà được, vì con bị kêu nghĩa vụ, nên lần tránh. Công ăn việc làm đang bị khảo đảo, ông Tám à. Cũng bị trở ngại luôn.

Thư Từ Lai Vãng

Con mong mời ông Tám nếu nhận được thư này, ông Tám hãy giúp con một lần thôi, để con nương theo đó mà lướt qua cơn thử thách hiện tại, hầu giúp phần Hồn con thêm sự tiến hóa.

Con của ông Tám
LDD

Strasbourg, ngày 17/11/81

D. con,

Ông Tám đã nhận được thư của con đề ngày 20/7/81, được biết con vẫn tiếp tục xây dựng ý chí tu học, đó là điều cao quý nhất.

Ông Tám phải đi du thuyết nhiều nơi, bắt buộc phải mang theo thư của con cùng đi và lần lượt trả lời cho các con.

“Còn Trời, còn Đất, còn Ta là còn thái bình”.

Con nhớ Cha Trời nhiều là con sẽ được cứu rỗi. Tất cả đối diện với con đều là hữu hình, hữu hoại. Thể xác của con cũng không thiệt nhưng ý chí của con là vô cùng.

Hiện tại ông Tám đang thuyết giảng tại Pháp, sẽ đi Phi và HongKong, sang năm, tháng 4, ông Tám sẽ trở về Canada.

Thư Từ Lai Vãng

Ông Tám gửi kèm theo đây 20 dollars cho con tiện dụng và ông Tám sẽ tìm cách gửi quà cho con.

Chúc con vui tiến.

Ông Tám của con
LSH

Long Beach, ngày 8/10/81

Kính thưa Thầy,

Con xin tự giới thiệu, con tên là VVT, tuổi Quý Ty. Con may mắn có người em gái là VKP dẫn dắt con tu học Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Con được đọc các sách của các đạo hữu in và tặng.

Tuy nhờ sách mà con biết được Thầy, nhưng con vô duyên không được gặp Thầy. Con chỉ nhìn được cái hình ảnh Thầy mà những đạo hữu cho con xem. Con nay viết thư này gửi đến Thầy, mong được những lời dạy bảo cho con đi đến đích.

Con có tu học kinh Phật. Rất mong được đi trên đường đạo pháp. Con bây giờ mới gặp được pháp môn. Con không biết tương lai như thế nào, nhưng con hiểu rằng nếu đi trên pháp môn này sẽ được đến đích.

Con đang ngồi vừa viết thư vừa nghe băng nói cassette của Thầy. Con có những nội tâm mất quân bình.

Thư Từ Lai Vãng

Con bối rối lo nghĩ và quyết định viết thư gửi đến Thầy, xin Thầy giúp con.

Nỗi lo thứ nhất là con có vững tâm tu học pháp môn mới không? Con đang hoang mang sợ thối hư trên đường tu hành.

Nỗi lo thứ hai là con có một người yêu tên NTH, con gặp trở ngại trong việc xây dựng gia đình với nàng, con đang phân vân, không biết mình tu hành thì có nên cưới vợ, lập gia đình hay vẫn sống một mình, độc thân.

Con tin tưởng nơi Trời Phật hướng dẫn con đường đi. Con thường cầu nguyện và hy vọng nhiều được mặc khải. Bây giờ em con, P., khuyên con viết thư gửi tới Thầy, xin hướng dẫn. Chị N. khuyên con ngưng hết mọi cách tu tập của con và những lời cầu nguyện. Con nghe lời khuyên đó và hiện giờ tâm không an vì trái với lẽ lối của mình và phải biên thư gửi tới Thầy. Con lại nhận được thư của T. và càng bị lôi cuốn hơn. Con mong Thầy chỉ cho con, con đường đúng theo luật Trời để con bước đi.

Con nghe lời Thầy khuyên chúng con phải cố gắng tu, đừng bê trễ, con xin cố gắng tu tập. Con hiểu trách nhiệm và hy vọng con sẽ giúp đỡ được nhiều người. Con xin chúc Thầy an vui và những nguyện lực của Thầy được hoàn mãn.

Kính Thầy
VVT

VT,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 8/10/81. Được biết con dự định tu học về Pháp Lý để tự giải thoát.

Muốn tu thì phải cương quyết vun bồi ý chí để thực hiện đại nguyện của chính mình. Đức Phật đã thành công trong mọi sự dũng tiến sẵn có của chính Ngài. Hiện tại, con cũng vậy, đầy đủ ý chí và nghị lực, tự quyết, dẫn tiến tâm linh của con để sớm trở về nguồn cội. Con hoàn toàn tự do quyết định. Nếu con muốn tạo nghiệp vợ con tại thế thì con có quyền gánh chịu tùy theo khả năng sẵn có của chính con. Nếu con ý thức được đời là giả tạm, chính thể xác của con cũng giả luôn, thì con nên chọn một con đường giải thoát. Tức là trở về với phần Hồn căn bản đời đời bất diệt, nhiên hậu mới cứu độ chúng sanh ở tương lai.

Khi con dứt khoát muốn tu thì chỉ có thể thực hiện hai pháp: thứ nhất Soi Hồn, thứ nhì Chiếu Minh. Thực hiện cho đến lúc thanh nhẹ rồi mới tiếp tục những pháp khác. Tài liệu tu học rất phong phú. Con nên đọc đi đọc lại và nghiên cứu trước khi tu. Chúc con vui tiến.

Thầy
LSH

Thư Từ Lai Vãng

Cần Thơ, ngày 24/9/81

Kính Thầy,

Từ VN, con gửi đến Thầy trong tình thương của Thầy, đã tìm được nguồn sáng minh triết của Thượng Đế, và con đã nới bước trên con đường mà Thầy đã đi qua. Cuộc đời con thật là duyên may lớn đã gặp được Pháp Lý nhà Phật, mà trước đây con không mấy tin tưởng vào những hiện tượng huyền vi và không hiểu một chút gì về đạo pháp. Hay đúng hơn, con không hiểu con là ai. Ngộ được đạo, hành được Pháp Lý, con mới thấy rõ chính con, là một sự khám phá mới. Con không phải là một xác thân bình thường, thật vĩ đại và Cha Trời đã tạo dựng một xác thể, không như con hiểu.

Kính Thầy, con không có cơ duyên gặp được Thầy khi còn ở VN. Con hành pháp hơn 3 năm nay. Trong quá trình sửa đổi đó, con cũng gặp phải những thử thách, sự ù lì, bê trễ và tinh tấn. Con vẫn hiểu biết và nghe những bài giảng của Thầy. Lời của Thầy đã làm con bừng tỉnh, thấy cuộc đời giả tạm. Xoay qua nhìn lại, thấy con người sống quay cuồng trong động loạn, rồi về già buông hai tay. Một quy trình của cuộc đời có như thế nào? Không, con nghĩ, nó không phải giản đơn như thế. Thật là buồn tẻ khi cuộc sống con người không hiểu định luật Sanh Lão Bệnh Tử Khổ mà Thầy đã mở trí cho chúng con.

Kính Thầy, từ lúc con công phu đến giờ, con đã được mở mang trí về đạo pháp rất nhiều. Con vẫn hằng đêm thức đúng giờ, cố gắng trở về với con, hiểu con và cảm thông với chính con. Tâm tánh con có sự đổi thay. Thật con cảm ơn Cha Trời và Thầy đã đem lại cho con một

Thư Từ Lai Vãng

sự thức tỉnh trong kiếp hiện tại. Con đã đấu tranh với tham, sân, si, dục từng giây phút. Sự khảo con cũng dữ dội. Lúc đầu con chưa hiểu nó. Dần dần, con thấy sao càng công phu, tham sân dục càng dữ dội.

Kính Thầy, sự bộc phát đó là do đâu? Con hiểu đó là bài học, là thử thách. Có sự hay ở Pháp Lý là con hiểu khi nó phát khởi và ngăn nó. Trên con đường tu học, con nhận thấy có một số bạn đạo bị này bị nọ. Chẳng hạn như có phần điển tà vào, vì người hành Pháp Lý chỉ muốn đi thẳng đến Phật. Kính Thầy, con xin Thầy giải thích rõ cho con hiểu về phần này.

Tư tưởng người tu quan trọng phải không Thầy? Con hiện ở Cần Thơ và là cháu của dì A. ở đường Điện Biên Phủ, mà lúc Thầy còn ở VN, có ghé ở nhà dì A. Con cũng kính lời thăm hỏi quý bạn đạo ở nước ngoài tu đạt tiến. Con xin hỏi ý kiến Thầy là con mong muốn ở nơi con ở là chỗ nhỏ nhỏ cho bạn đạo đến công phu.

Kính mong ý của Thầy.

Kính lời thăm Thầy và con nguyện sẽ là đứa con hiếu thảo với Cha Trời và cha mẹ thế gian, là người tu học tinh tấn.

Con
P.V.

Thư Từ Lai Vãng

Strasbourg, ngày 17/11/81

P.V.,

Vui nhận được thư của con đề ngày 24/9/81, được biết con vẫn tu hành tinh tấn.

Ở đời, gặp rác thì mới quét rác, còn tu thân thì gặp dục sẽ dẹp dục. Những người không tu, gặp dục không hay, cho là hạnh phúc, nhưng ngược lại, phải gánh một gánh rất nặng ở tương lai. Phải chiến thắng cái tánh thì mới ngự được trên tánh. Lúc ấy lại càng minh đạo hơn. Mới biết được sự quân bình là gì.

*Tu hành tự đạt mới minh
Chơn tình khai triển, chơn linh hợp hòa
Thực hành tự giải chẳng xa
Tâm hòa chơn pháp mới là người ngoan
Anh hùng chẳng có bàng hoàng
Viễn xình bình phục, tâm an đời đời
Tham sân khai triển tự rời
Quân bình đời đạo mở lời nhủ khuyên
Bình tâm khai pháp đạt duyên
Qui về tâm thức khai giềng đạo tâm
Thực hành khai triển thậm thâm
Tình thương huynh đệ tự tâm đến nơi
Bao la lớn rộng như Trời
Tâm ta thức giác là nơi an toàn*

Bề Trên chỉ chứng tâm, chứ không phải chứng Thiên Đường.

Chúc các con vui tiến.

Thư Từ Lai Vãng

Ông Tám du thuyết khắp các nơi, sang năm tháng 4 mới trở về Canada.

Ông Tám-
LSH

Sydney, ngày 19/9/81

Kính gửi Đức ông Tám,

Bạch Thầy thân yêu tôn kính của con,

Kính bạch Thầy,

Hôm nay con viết thư này đến kính thăm Thầy. Con để lòng con thật lắng xuống phẳng lặng, tịnh yên.

Từ lâu, con rất muốn viết thư thăm, nhưng ngại có những thất thố làm bận tâm vị Thầy thân yêu tôn kính của con.

Con và hai con trai của con đến Úc ngày 6/3/81. Xa quê hương, xa Thánh địa VN, cũng gần có nghĩa như xa cội nguồn. Sợ khổ và chạy đuổi theo đời sống vật chất. Nỗi lo buồn dần vật lương tâm, nên con vội viết thư về huynh HVE, xin địa chỉ các bạn tu ở nhiều nơi. Nhất là địa chỉ của Thầy và một số bạn tu ở Úc.

Thư Từ Lai Vãng

Ở đây, con đã bắt liên lạc được với anh chị LNC. Anh C. gợi cho con về Hội Ái Hữu Vô Vi trong chương trình Tình Thương và Đạo Đức của Thầy xướng xuất. Con cũng chưa rõ được các sanh hoạt của bạn tu ở Úc như thế nào. Nên dù có nồng nhiệt và quyết tâm cũng phải đợi rà lại với tình hình cụ thể, và nỗ lực đóng góp phần của con, tức nhiên là phải gắng hết sức mình.

Con được đạo hữu HV gợi cho bộ băng Phụ Mẫu Ái 11 cuốn và đủ Tôi Tâm Đạo với Phụ Lục II. Con sẽ xin liên lạc với cô HV thường để hiểu rõ cách hoạt động trong chương trình Tình Thương và Đạo Đức của gia đình Vô Vi ở Inglewood.

Gia đình Vô Vi ở Inglewood hoạt động tích cực nhất. Đây là thí điểm thành công nhất và sẽ nêu gương soi sáng chung cho các con bên Úc phải noi theo. Con không biết Thầy có còn nhớ con không? Vì Thầy có rất nhiều đứa con linh hồn tìm đến với Thầy học đạo và hưởng nhờ phần thanh điển, thế nên làm sao Thầy nhớ mặt hết được.

Lần đầu tiên được anh N., nhà ở bên kia bến dò Thủ Thiêm hướng dẫn vợ chồng con đến diện kiến Thầy. Sau giờ trị bệnh, các bệnh nhân ra về, Thầy có chút rảnh, ngồi lại nói chuyện với chúng con.

Hôm ấy, Thầy có cho chúng con biết. Đây, nguyên văn lời Thầy mà con còn nhớ: "Có một vị Ngọc Hoàng Thượng Đế nào đó nhập xác nữ và muốn gặp tôi".

Lúc đó con thật lấy làm lạ, tại sao lại có chuyện một vị Ngọc Hoàng Thượng Đế nào đó được. Vì Ngọc Hoàng Thượng Đế chỉ có một mà thôi, vì đấy là Đấng Tạo Hóa.

Vì là lần đầu tiên chúng con được gặp Thầy và hơn nữa, với bản tánh dè dặt, con không dám nói gì cả, nhưng trong lòng con có điều thắc mắc, thầm nghĩ rằng: “Không biết ông Tám tu sáng suốt tới bậc nào mà sao trong lời nói có vẻ xem thường hết mọi hiện tượng thiêng liêng”.

Cá nhân con cũng không phải mê tín, không dễ tin theo những sự nhập xác, xung hô mạo phạm. Nhưng ý nghĩa của danh từ Ngọc Hoàng Thượng Đế thì không thể có vị Ngọc Hoàng Thượng Đế được, vì nếu Thượng Đế có phân thân ra thì sự phân thân này có những chữ khác để gọi. Còn danh từ Ngọc Hoàng Thượng Đế thì chỉ để tôn xưng một bậc Chí Tôn cao cả duy nhất mà thôi. Do đó, hồi ấy, con chưa hiểu được Thầy.

Về sau, có mấy lần nhớ Thầy quá, con ghé lại phòng trị bệnh ở Nguyễn Biểu để thăm. Lúc đó, lòng con đầy âu lo, hoang mang vì bệnh hoạn. Trong người gầy sút, sức khỏe xuống thấp nhất. Và khi gặp, trong lúc Thầy chăm cứu cho con, Thầy có dạy: "Người tu đừng sợ chết. Chết là sự mong ước của người tu mà. Cái xác này có gì quý mà lo buồn nghĩ ngợi về nó". Nắm lấy lời dạy này mà từ đó con cố gắng quên đi bệnh tật mình.

Nhờ pháp công phu, bệnh lở bao tử của con đã được chữa lành. Nhưng con thuộc thành phần xấu của chế độ mới, nên sống không yên thân, phải đi lánh ở Tây Ninh và xa cách Sài Gòn, và xa cách Thầy.

Trong thời gian này, huynh tử trong nhóm Vô Vi được Thầy hướng dẫn dạy dỗ về Cha Trời xuống thế. Thịnh thoàng, trở về SG, ghé qua TĐ ông E. thì được biết Thầy đã ra đi, mà Thượng Đế cũng vào qui ẩn.

Thư Từ Lai Vãng

Chúng con có niềm tin, có sự cố gắng bản thân học đạo, lo tu, nhưng phạm trí còn quá nhiều, làm sao có được sự sáng suốt vững vàng như các bạn tu tiến quá cao, nên thường, trước hiện cảnh nhiều thử thách, rồi có chút hoang mang. Vì vậy con bị lôi cuốn theo những toan tính phạm tục mà trải thân lưu lạc xứ người. Mỗi trường hợp, mỗi hoàn cảnh sống đều có cái hay của nó, nếu biết tận dụng khai thác để trở nên ích lợi cho sự tu tiến bản thân và cơ Tiến Hóa chung.

Có lẽ nếu ở VN, con bị động loạn, vì yếu kém phần đấu mà bị chi phối nhiều buồn phiền, mà chậm trễ phần đạo, nên Ôn Trên đã chuyển cho con ra đi. Hoàn cảnh con cũng giống như Thầy đã kể trường hợp Thầy đi Kinh Tế mới. Con cũng không có tiền, và nhờ bạn bè, người thân giúp đỡ, mà cũng trải lắm thị phi. Bài học của con đó và con đã nhờ bài học thị phi này tiến lên một nấc nữa về tinh thần, về tinh thương khoan dung.

Phương ngôn Âu Mỹ nói thật chí lý: *“Một tâm hồn lành mạnh trong một thể xác cường tráng”*. Và phép tu do Thầy phổ biến cũng không ngoài thức này. Nói rộng nhận định lên một bậc cao hơn, có phạm vi không còn phạm vi thân xác, một phạm vi một dân tộc, một đất nước.

Quê hương VN điêu tàn, thống khổ khác nào như thân xác một cá nhân nghèo đói, bệnh tật. Họ có vững niềm tin thế mấy chẳng nữa, cũng bị chi phối rất nhiều bởi ngoại cảnh buồn phiền. Vì vậy các anh em họ hàng, bè bạn thân yêu của con mà nghe biết được Thầy đã đề xướng chương trình Tinh Thương và Đạo Đức rộng rãi

khắp nơi trên thế giới chẳng? Họ đang ngóng trông sự giúp đỡ từ phía ngoài với rất nhiều hy vọng.

Con có viết thư cho anh chị em bạn tu trong gia đình Vô Vi Inglewood, là thay vì đặt trung ương cho Hội Ái Hữu Vô Vi ở Canada, chúng ta có nên đặt trung ương ở VN chẳng? Nỗ lực của chúng ta là phải nhắm về đó. Ở đó có Cha ngự, và chỉ có ở đó mới cần được thương và được giúp đỡ nhiều nhất.

Đây là lòng chân thành đầy xúc động của con. Con cúi xin bạch Thầy chỉ dạy. Vấn đề là gom nỗ lực giúp đỡ cách nào cho đều đặn, cho hữu hiệu và chọn ai ở VN để làm nơi để chúng con dồn phương tiện vật chất về, để rồi phân phối hợp lý đến những người thật sự cần giúp đỡ.

Con viết đến đây con nhớ thương Thầy quá. Con nhớ thương anh em VN của con quá mà không ngăn được nước mắt đầm đìa tuôn rơi.

Con cúi xin Thầy hiểu cho lòng con, cho tâm thành của con, để có dịp Thầy thúc đẩy nhiều hơn nữa. Nhắc nhở, nói đi nói lại với chúng con, để đừng quên anh em VN, con cái của đấng Cha lành, đang trải nhiều thống khổ của địa ngục trần gian.

Hôm qua, con đến ngân hàng gửi chính thức về ông E. \$100 đô Úc để góp phần mình. Nhưng téléphone đình công, không chuyển được tiền bằng télégramme.

Mỗi \$100 đô Úc gửi chính thức đổi được khoảng 4 hoặc 5 ngàn đồng VN và khối Vô Vi ở hải ngoại không phải là ít. Mà hầu hết được ơn Thầy nung đúc dạy dỗ,

Thư Từ Lai Vãng

nên ai cũng mở rộng tình thương bao la vô tận, để lo trở về chứ ở chi mãi thế gian này.

Tha thiết kính bái.

Con
BDP

Strasbourg, ngày 17/11/81

ĐP,

Tôi đã nhận được thư của anh, đề ngày 19/9/81. Được biết anh và cháu đã định cư tại Úc.

Bước vào một cuộc sống mới, nhưng tinh thần lúc nào cũng cũ cả. Lúc nào cũng nhớ đến người thương yêu và quê hương đất nước, lại được nhớ nguồn cội vô cùng sáng lạn của chúng sanh. Đạt được thức hồi sinh thì mới rõ trung tâm sinh lực cả càn khôn vũ trụ là nguồn gốc khai triển mọi cơ năng, trụ hẳn trong tâm thức của loài người.

Hội Ái Hữu Vô Vi là bất vụ lợi, mà phát tâm đóng góp trong thực chất tình thương của mọi người, hướng về sự đau khổ của mọi người mà ta thông cảm. Mỗi người phải xử dụng sự sáng suốt sẵn có của chính mình để hỗ trợ trong cơn nguy biến hiện tại, thực thi đứng đắn, thì nơi nào cũng là Tổng Hội cả. Đứng đường lối của Vô Vi là làm việc cho Cha Trời chứ không phải làm

cho một cá nhân nào cả. Khi ta muốn cứu một ai thì cả tiền lẫn đần, chứ chúng ta không có sự so đo bê trễ và eo hẹp nữa. Làm việc như Cha và biết xử dụng của của Cha, thì không bao giờ mất cả.

Hiện tại, tôi đang trên đường đi hoàng pháp từ Âu sang Á. Đến sang năm tháng 4 mới trở về Canada. Những đạo hữu ở Canada rất nghèo, nhưng lúc nào cũng chấp nhận và khoan dung cứu độ. Xứ lạnh, kinh tế yếu, nhưng vẫn sống vui.

Anh có dịp được nghe qua những cuốn băng phân giải của tôi, tôi cũng ước mong mọi người kế tiếp sẽ thực hiện những điều cần thiết để diu tiến hậu đại, sẽ thực hiện khí giới tình thương và đạo đức của Thượng Đế, hầu chiến thắng mọi nghịch cảnh trong quả địa cầu này.

Còn về sự sắp đặt, phân phối ở VN không phải dễ. Nếu lộ ra thì chúng sẽ hốt hết. Hiện tại nên chuyển độ tùy vùng chứ không có thể nhứt định một nơi nào cả. Chúng tôi giúp đỡ theo khả năng sẵn có của chúng tôi, chuyển trực tiếp cho từng người một.

Ước mong nhận được sự bàn bạc sáng suốt, đóng góp của anh gửi về gia đình Inglewood.

Kính chúc anh và hai cháu vui khỏe.

Kính thư
LSH

Thư Từ Lai Vãng

TP HCM, ngày 22/7/81

Kính thưa Bố,

Chúng con vừa nhận được thư Bố đề ngày 17/4/81 và hình ảnh tươi trẻ của Bố. Cám ơn Bố và hôn Bố.

Ở đây đang mùa mưa ướn át, rười tưới muôn loài vạn vật. T. hiện đang chăm cứu tại một trạm y tế Hội Thập Đò Q3, hoạt động rất hăng say và vui vẻ với nhiều bạn. Con thường hay ở Rạch Cát:

*“Khi chén rượu, khi cuộc cờ -
Khi xem hoa nở, khi chờ trăng lên”*

(Kiều)

Maman con thấy cảnh đẹp, nên rất yêu cảnh thiên nhiên theo lời thơ của Nguyễn Du trong truyện Kiều.

K.H.

Strasbourg, ngày 17/11/81

K.H.,

Bố đã nhận được carte của con đề ngày 22/7/81. Được biết con vẫn vui và sống trong hồn thơ thiên nhiên.

*Khi chén rượu, khi cuộc cờ
Khi xem hoa nở, khi chờ trăng lên
Khi sống hồn, khi chiều xác
Khi hưởng mùi bát ngát trên hoa
Kim Hà phẳng lặng tiến xa
Chan hòa nghịch thuận thiết tha đạo đời
Bình tâm tự thức mới rời
Thế gian cảnh tạm nhấn lời nhủ khuyên
Khuyên người tự thức tự xuyên
Thế tình đau khổ thoát miền khổ đau
Khổ rồi tự đạt trước sau
Mau mau thức giác cơ cầu tiêu tan
Thiên nhiên hùng vĩ ân ban
Tâm hồn tự thức sống an đời đời.*

Chúc con vui khỏe
Bố của con
LSH

Ngày, tháng con buồn 29/8/81

Kính gửi ông Tám,

Con được nghe nhiều người nói đến ông Thầy. Người mà con chưa quen biết, chưa lần nào thấy mặt, nhưng con rất kính trọng Thầy. Người đã tìm được con đường giải thoát cho con người, tìm được hạnh phúc trong bể khổ cuộc đời.

Thư Từ Lai Vãng

Riêng con, con đang chìm đắm trong bể khổ, nhưng con vừa bắt được tia nắng thiên đàng là biết được phương pháp thiên do thầy Lương Sĩ Hằng dìu dắt. Con muốn tìm hiểu nó để rèn luyện con người, để quên tất cả nỗi khổ đang vây kín con.

Khi tuổi đời mới 23, con nhìn đời với cặp mắt thật buồn. Nhìn đâu đâu cũng là bể khổ trầm luân. Con muốn sống thật xa để quên hết những cảnh khổ của người. Con buồn lắm mới đi tìm Thầy. Thầy có giúp gì cho con không? Con trông thư Thầy hồi âm khẩn, để giải bớt nỗi khổ đang đè lên tâm hồn con.

Kính chúc Thầy sống lâu khỏe mạnh để con còn nhìn được mặt Thầy và nghe những lời giảng dạy hạnh phúc của Thầy.

Kính thư
Con
H

Strasbourg, ngày 18/11/81

H.con,

Ông Tám đã nhận được thư con đề ngày 29/8/81, trên đường đi hoằng pháp từ Âu sang Á, sang năm tháng 4 mới trở về Canada.

Thư Từ Lai Vãng

Con người là một linh căn giáng thế, học hỏi tiến hóa theo định luật thiên nhiên của Thượng Đế, nằm trong định luật Sanh Lão Bệnh Tử và Khổ. Mỗi người đều phải hoàn tất bài học này. Dù cho buồn chán cách mấy rồi cũng phải đi trong cuộc hành hương này. Mỗi người đều có một ý chí vô cùng. Hồn là chủ của thể xác chứ thể xác không phải là chủ hồn. Mọi người trong quả địa cầu này đồng sống trong một nhịp thở như nhau, chỉ có nhịp thở là hạnh phúc. Nếu không có nhịp thở thì chẳng có Thượng Đế và chẳng có ta. Hiện tại con đang sống với nhịp thở thì nên giữ lấy sự thanh nhẹ đó mà tiến hóa tới vô cùng. Con nên bình tâm và vui lên đón nhận cơn thử thách hiện tại để rõ nghiệp là gì mà tự giải nghiệp. Không một ai có quyền cắt đứt luồng điện thanh cao của con được, cũng chẳng có ai có quyền cướp mất phần Hồn của con cả, trừ khi con tự hủy mà thôi.

Chúc con vui tiến.
Thầy
LSH

Thư Từ Lai Vãng

TP HCM, ngày 26/7/81

Kính Thầy,

Con ghé thăm anh N. và có đọc thư Thầy gửi về, được biết Thầy và các đạo hữu ở bên này cũng mạnh, gia đình con mừng.

Ở VN, sau những giờ công phu luyện đạo, hằng tuần con thường đến nhà chú Sáu L., anh N. và anh H. để trao đổi học hỏi những gì mình chưa biết, để hướng dẫn gia đình, đúng theo lời Thầy dạy.

Kính Thầy,

Trước kia con làm cùng cơ quan với anh L., con được anh L. hướng dẫn công phu theo pháp này và hàng tuần, thứ bảy chủ nhật, con đều có mặt ở 3 thiền đường để nghe Thầy giảng đạo. Lúc đó, gia đình con rất khó khăn. Vợ con phải mua bán vật và để nuôi gia đình 10 miệng ăn. Gia đình rất túng thiếu, nợ nần chồng chất. Con có hỏi Thầy, thì Thầy khuyên con nên ráng tu đi. Từ đó, con về cố gắng hằng đêm công phu và động viên gia đình tu theo pháp này. Nhưng gia đình không ai nghe và theo hết. Con vẫn kiên nhẫn công phu một mình.

Đến khi giải phóng, con bị nghịch cảnh dồn dập, gia đình nghỉ buôn bán về quê làm ruộng. Lúc đó con bị gián đoạn công phu hết mấy tháng. Về sau con có dịp lên Thiền đường anh E. thì được biết Thầy không còn giảng đạo nữa. Từ đó con ở nhà công phu và không có dịp gặp lại các bạn đạo cũ nên không biết có nhiều

chuyển biến đưa đến với Thầy, và không có duyên được gặp Kim Thân Cha.

Đến năm 1978, con trở lại thiền đường anh E. hỏi thăm Thầy thì Thầy đã đi rồi. Bùn ngủi nhớ đến những chiều thứ bảy ngồi đối diện trước mặt Thầy, nghe Thầy chỉ dẫn, dạy dỗ con cùng các đạo hữu. Giờ đây chỉ tro chiếc bàn không thấy hình bóng Thầy đâu. Thế là con không có duyên được gặp Thầy và Cha để được nghe dạy bảo những lời vàng ngọc, nhưng con không nản chí, vẫn cố gắng công phu đúng giờ và hàng đêm vẫn nhớ đến Cha, ông Tư và Thầy.

Kính Thầy, con tin Thầy rõ, năm 74, con công phu một mình. Đến năm 78 thì cả gia đình đều công phu hết. Hiện nay gia đình con gồm 10 người, bà cố nhiều tuổi nhất 68 tuổi, và người ít tuổi nhất gia đình là đứa con út 7 tuổi, hằng đêm vẫn công phu đều và đúng giờ. Gia đình con bắt đầu ăn chay từ năm 78. Thằng út ĐQB dậy công phu đều đặn đúng giờ. Cháu chưa biết mặt Thầy, chỉ thấy Thầy qua hình ảnh ở thiền đường anh E.. Cháu nó cứ hỏi con: "Chùng nào ông Tám về hả Ba? Ông Tám đi giảng đạo ở nước ngoài lâu vậy. Con mong gặp ông Tám lắm". Con trả lời với cháu là: "Ông Tám sắp về, nhưng con ráng công phu đi. Nếu con tiến bộ, thì hằng đêm con sẽ thấy ông Tám về bằng vô vi. Đặc biệt, ông Tám rất thương những đứa bé ngoan, biết tu sớm và luôn luôn được ông Tám đến thăm bằng vô vi".

Kính thưa Thầy 6 năm rồi, con không gặp Thầy qua hình ảnh hữu vi, nhưng hàng ngày con vẫn gần Thầy qua tiếng nói của Thầy ở trong băng và luôn luôn nghe lời dạy của Thầy. Hàng đêm, đến giờ công phu, 10 tâm

Thư Từ Lai Vãng

hồn trần trước ngời quây quần kề bên, hướng về âm thanh của Thầy, tưởng nhớ Thầy và liên tưởng như người Cha đang ngồi trước mặt. Người Cha với gương mặt nghiêm khắc, với ánh mắt âu yếm, với giọng nói trong đều, luôn luôn nhắc nhở các con sớm thức giấc quay về với cội nguồn. Gia đình con nhớ Thầy lắm. Muốn viết thư thăm Thầy, nhưng sợ phiền mất thì giờ Thầy.

Mãi đến hôm nay, con xuống nhà anh N. và đọc thư Thầy gửi cho anh N. nói về việc treo kiếng Quan Thánh, con có hỏi ý kiến anh N. thì anh N. bảo: Cứ viết thư thăm Thầy và nhờ Thầy xin dùm với Quan Thánh, để gia đình con cũng treo một tấm kiếng. Vậy mong Thầy thương gia đình con, xin giúp với Quan thánh ở VN. Gia đình con sẽ mong thư Thầy và xin Thầy cho gia đình con xin một tấm ảnh của Thầy. Thư khá dài, con xin phép Thầy tạm dừng bút. Xin kính Thầy và các đạo hữu ở bên này được nhiều sức khỏe.

Kính Thầy.

Con

ĐCĐ

Tb: Xin Thầy cho con xin một bài thơ theo tên họ của con để con cố gắng công phu theo lời dạy của Thầy.